

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 27.10.2011
KOM(2011) 688 wersja ostateczna

2011/0309 (COD)

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie bezpieczeństwa działalności związanej z poszukiwaniem, badaniem i eksploatacją podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

{SEK(2011) 1292 wersja ostateczna}

{SEK(2011) 1293 wersja ostateczna}

{SEK(2011) 1294 wersja ostateczna}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

Podstawa i cele wniosku

Poszukiwania i wydobycie ropy naftowej i gazu coraz częściej prowadzi się na morzu, również w trudnym środowisku geograficznym i geologicznym, np. na dużych głębokościach. Skala i charakter ostatnich wypadków w obiektach morskich wykorzystywanych do celów wydobycia ropy naftowej i gazu ziemnego¹ oraz „zdarzeń potencjalnie wypadkowych”² zgłoszonych na całym świecie, w tym w Unii Europejskiej, wymagają podjęcia działań. Wypadki te i „zdarzenia potencjalnie wypadkowe” ujawniają dysproporcje pomiędzy coraz większą złożonością działalności a nieodpowiedniością obecnych praktyk zarządzania ryzykiem. Między poszczególnymi przedsiębiorstwami istnieją znaczne dysproporcje pod względem stanu bezpieczeństwa i podejścia w tym zakresie. Ponadto incydenty podkreśliły stojące przed organami regulacyjnymi wyzwania związane z odpowiednim nadzorowaniem morskiej działalności wydobywczej, a także z brakiem przejrzystości i wymiany danych dotyczących stanu bezpieczeństwa w morskim przemyśle wydobywczym.

W Europie ropę naftową i gaz ziemny wydobywa się głównie ze złóż podmorskich. Poważny wypadek w którejkolwiek z europejskich morskich instalacji wydobywczych najprawdopodobniej będzie wiązać się ze stratami materialnymi, zniszczeniem środowiska, szkodami dla gospodarki, społeczności lokalnych oraz ogółu społeczeństwa, a także z jednoczesnym narażeniem na ryzyko życia i zdrowia pracowników. Konieczne jest obniżenie prawdopodobieństwa wystąpienia poważnego wypadku na wodach Unii.

Badania, konsultacje z zainteresowanymi stronami i analizy ryzyka prowadzone od 2010 r. pozwoliły na zidentyfikowanie następujących głównych problemów w Unii:

1. Ryzyko poważnego wypadku w morskich obiektach wydobywczych eksploatowanych w celu wydobycia ropy naftowej lub gazu ziemnego na wodach Unii jest znaczne, a obowiązujące niejednolite przepisy prawne oraz zróżnicowane praktyki regulacyjne i branżowe nie zapewniają możliwego do osiągnięcia ograniczenia ryzyka w Unii.

2. Istniejące ramy regulacyjne i ustalenia operacyjne nie zapewniają najbardziej efektywnego reagowania kryzysowego w razie wypadków zachodzących na wodach Unii, i nie jest do końca jasne, kto ponosi odpowiedzialność za usuwanie zanieczyszczeń i za poniesione straty konwencjonalne.

W związku z tym główne cele niniejszego wniosku to (i) ograniczenie ryzyka poważnego wypadku na wodach Unii; oraz (ii) ograniczenie skutków, jeżeli taki wypadek mimo wszystko będzie miał miejsce.

¹ Przykłady: Deepwater Horizon w Stanach Zjednoczonych w 2010 r. (11 ofiar), Montara w Australii w 2009 r., Usumacinta w Meksyku w 2007 r. (22 ofiary).

² Takich jak wycieki ropy naftowej i gazu ziemnego, zakłócenia bezpieczeństwa procesów produkcyjnych i kontroli szybów wiertniczych, awarie na skutek niedozwolonych zmian projektów, znaczna liczba zaległości w konserwacji elementów kluczowych dla bezpieczeństwa. Przykłady ostatnich incydentów: Gullfaks C w maju 2010 r., Gannet F w 2011 r.; oba na Morzu Północnym.

Ogólny kontekst inicjatywy regulacyjnej

Komisja zareagowała na katastrofę w Zatoce Meksykańskiej już w zeszłym roku, przeprowadzając analizę braków dotyczącą praktyk stosowanych w morskiej działalności wydobywczej i ram prawnych w Unii, a także publikując komunikat „Problemy bezpieczeństwa w eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego”³ (przyjęty w październiku 2010 r.). Wskazano w nim po raz pierwszy obszary, w których należy podjąć działania na terenie Unii.

Przepisy prawne państw członkowskich i praktyki dotyczące morskiej działalności wydobywczej (np. udzielanie zezwoleń, postanowienia dotyczące odpowiedzialności, normy bezpieczeństwa urzędów, publiczna przejrzystość i wymiana informacji) są zróżnicowane i niejednolite, co odzwierciedla faktyczny brak międzynarodowych instrumentów prawnych i luki we właściwym prawie unijnym.

Chociaż systemy regulacyjne dotyczące morskiej działalności wydobywczej w niektórych państwach członkowskich uznaje się za zgodne z wymogami światowymi, we wszystkich państwach członkowskich istnieje możliwość wprowadzenia ulepszeń. Ważne jest, aby kontrola ryzyka poważnych zagrożeń w morskim przemyśle wydobywczym była zgodna z takimi samymi wysokimi normami w całej Unii.

W oparciu o analizę dotychczasowej częstotliwości występowania wypadków w tym sektorze w Europie i o udokumentowane koszty zaistniałych wypadków, średnie roczne straty ekonomiczne i szkody spowodowane wypadkami w morskich obiektach wydobywczym w Unii oszacowano na kwotę w przedziale od 205 do 915 milionów EUR. Ten przedział wykorzystano w ocenie skutków jako podstawa empiryczna ryzyka bazowego.

Szacuje się, że korzyści dla Unii i państw członkowskich znacząco przeważają nad kosztami wprowadzenia wyższych norm. Większą część dodatkowych kosztów pokryje sektor, który skorzysta z ograniczenia ryzyka. Doświadczenie pokazuje jednak, że aby zapewnić zmianę kultury w sektorze, konieczne są solidne regulacje i jasne określenie odpowiedzialności, co z kolei pozwoli na zmniejszenie ryzyka będące celem przedmiotowego rozporządzenia.

Wymienione powyżej cele ogólne zostały podzielone na cztery cele szczegółowe:

1. zapewnienie jednolitego stosowania najlepszych praktyk w zakresie kontroli głównych zagrożeń w działalności związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich mogących mieć wpływ na wody lub strefy przybrzeżne Unii;
2. wdrożenie najlepszych praktyk regulacyjnych we wszystkich jurysdykcjach europejskich, w których prowadzi się działalność związaną z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich;
3. wzmocnienie przygotowania i zdolności Unii do reagowania w przypadku awarii mogących mieć wpływ na obywateli, gospodarkę lub środowisko Unii;
4. ulepszenie i sprecyzowanie obowiązujących unijnych przepisów dotyczących odpowiedzialności i odszkodowań.

³ COM(2010) 560 wersja końcowa.

W oparciu o badania wspólnotowe i konsultacje z zainteresowanymi stronami określono praktyczne środki realizacji celów. Ponadto określono warianty polityki, obejmujące środki w różnych kombinacjach i w ramach różnych metod wdrożenia. Warianty te opisano w rozdziale 2.

Obowiązujące unijne przepisy w dziedzinie, której dotyczy wniosek

Unia nie posiada odrębnych przepisów prawnych dotyczących sektora wydobywania ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich, ale istnieje bardziej ogólny unijny dorobek prawny, który – często tylko w części – dotyczy morskiego sektora wydobywczego. Niniejszy wniosek uzupełnia przede wszystkim następujące unijne akty prawne:

- (i) Odpowiedzialność za środowisko. Dyrektywa w sprawie odpowiedzialności za środowisko (ELD) 2004/35/WE dotyczy odpowiedzialności za szkody wyrządzone środowisku również w związku z wydobywaniem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich. Operator prowadzący działania wyrządzające poważne szkody ekologiczne chronionym gatunkom, siedliskom przyrodniczym lub środowisku wodnemu, ponosi pełną odpowiedzialność za zapobieżenie szkodom i jej naprawienie, jak również za pokrycie wszystkich powiązanych kosztów. Niniejszy wniosek ma na celu rozszerzenie obecnego terytorialnego zastosowania dyrektywy ELD, ograniczonego obecnie – w odniesieniu do szkód wyrządzonych w wodach – do strefy przybrzeżnej i wód terytorialnych, również na wszystkie wody morskie podlegające jurysdykcji państw członkowskich.
- (ii) Ocena oddziaływania na środowisko: Dyrektywa 85/337/EWG⁴ w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne, zmieniona dyrektywami 97/11/WE⁵, 2003/35/WE⁶ i 2009/31/WE⁷, zapewniła harmonizację zasad oceny oddziaływania przedsięwzięć na środowisko poprzez wprowadzenie ogólnych wymogów minimalnych. Poza tym Konwencja EKG ONZ z Espoo o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym, która stanowi część dorobku prawnego dotyczącego ochrony środowiska, znajduje zastosowanie w przypadku oceny przedsięwzięć potencjalnie mających skutki transgraniczne. Jej zastosowanie w odniesieniu do niektórych rodzajów działalności prowadzonej na odwiertach jest jednak uznaniowe.
- (iii) Prawo dotyczące odpadów: Dyrektywa 2008/98/WE w sprawie odpadów (dyrektywa ramowa w sprawie odpadów). Ta dyrektywa w pełni dotyczy wycieków ropy naftowej, co potwierdził Trybunał Sprawiedliwości UE. W związku z tym wyciek ropy naftowej z instalacji morskiej jest objęty unijną definicją odpadów, co tym samym nakłada na zanieczyszczającego obowiązek usunięcia zanieczyszczeń.
- (iv) Zdrowie i bezpieczeństwo pracowników w miejscu pracy: Dyrektywa 92/91/EWG (uzupełniająca dyrektywę ramową 89/391/EWG) stanowi główny zbiór unijnych przepisów prawnych istotnych w kontekście ochrony pracowników i środowiska pracy w morskich instalacjach wydobywczych. Niniejszy wniosek rozszerza zakres przepisów dyrektywy 92/91/EWG między innymi o ocenę oddziaływania na

⁴ Dz.U. L 175 z 5.7.1985, s. 40.

⁵ Dz.U. L 73 z 14.3.1997, s. 5.

⁶ Dz.U. L 156 z 25.6.2003, s. 17.

⁷ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114.

środowisko, wymóg przedłożenia oceny ryzyka organowi regulacyjnemu w celu uzyskania zgody, wprowadzenie mechanizmu powiadamiania w odniesieniu do odwiertów oraz wymóg niezależnej weryfikacji głównych elementów kontroli ryzyka.

- (v) Poważne zagrożenia: Dyrektywa Seveso 96/82/WE nie ma zastosowania do morskiego przemysłu wydobywczego, ale niektóre jej elementy stanowią przykłady dobrych praktyk i zostały wykorzystane w niniejszym wniosku. Zakres niniejszego wniosku wykracza jednak poza dyrektywę Seveso, przede wszystkim dlatego, że wprowadza się wymogi zatwierdzenia oceny ryzyka przez organ regulacyjny, dokładniejszej kontroli zdolności technicznych i finansowych na poszczególnych etapach procesu udzielania zezwoleń oraz zapewnienia dróg ewakuacyjnych i systemów ratunkowych dla pracowników.
- (v) Udzielanie zezwoleń na poszukiwanie, badanie i wydobywanie węglowodorów: Dyrektywa 94/22/WE ustanawia podstawowe ramy prawne w odniesieniu do udzielania zezwoleń na poszukiwanie i wydobywanie. Niniejszy wniosek nie zmienia dyrektywy jako takiej, ale rozszerza zobowiązania właściwych organów w procesie udzielania zezwoleń, tak aby usprawnić ocenę zdolności technicznych i finansowych wnioskodawcy.
- (vi) Mechanizmy reagowania w przypadku awarii: Wniosek nakłada na państwa członkowskie i sektor nowe wymogi dotyczące mechanizmów reagowania, które będą stanowić uzupełnienie istniejących zdolności Unii zarówno na jej terytorium, jak i poza nim. Unijny mechanizm ochrony ludności (decyzja Rady 2007/779/WE), centrum monitorowania i informacji (MIC)⁸ oraz Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa na Morzu⁹ (EMSA) stanowią podstawowe unijne instrumenty reagowania w przypadku awarii. Podjęto już działania w celu rozszerzenia uprawnień EMSA, tak aby obejmowały one również wypadki na morskich instalacjach wydobywczych (które wykraczają poza pierwotny zakres działalności Agencji, dotyczący transportu morskiego).

Spójność z pozostałymi obszarami polityki i celami Unii

Niniejsze rozporządzenie jest zgodne ze strategią energetyczną na 2020 r.¹⁰, a mianowicie z jej priorytetem 3, ponieważ stanowi czynnik sprzyjający zrównoważonemu, bezpiecznemu i konkurencyjnemu sektorowi energetycznemu w Europie.

Ponadto rozporządzenie to jest zgodne z głównymi elementami unijnych przepisów i unijnej polityki w zakresie środowiska, takimi jak zapobieganie zanieczyszczeniom oraz ich kontrola, zasada „zanieczyszczający płaci” i zasada ostrożności. Jest ono w pełni spójne także z polityką morską, przede wszystkim z celem polegającym na osiągnięciu do 2020 r. dobrego stanu ekologicznego środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej 2008/56/WE).

⁸ Centrum operacyjne mechanizmu ochrony ludności.

⁹ EMSA utworzono po katastrofach tankowców Erika (1999 r.) i Prestige (2002 r.) w celu zapewnienia wysokiego, jednolitego i efektywnego poziomu bezpieczeństwa, ochrony, zapobiegania zanieczyszczeniom i reagowania na zanieczyszczenia na morzu.

¹⁰ SEC (2010) 1346: Energia 2020, Strategia na rzecz konkurencyjnego, zrównoważonego i bezpiecznego sektora energetycznego.

2. WYNIKI KONSULTACJI DOTYCZĄCYCH ROZPORZĄDZENIA Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI ORAZ OCENY SKUTKÓW WARIANTÓW POLITYKI

Konsultacje z zainteresowanymi stronami

W celu ustalenia poglądów zainteresowanych stron odnośnie potrzeby podjęcia przez Unię działań w różnych obszarach polityki, w dniach od 16 marca do 20 maja 2011 r. przeprowadzono internetowe konsultacje społeczne.

Komisja otrzymała łącznie 64 wypowiedzi obejmujące ponad 350 zróżnicowanych odpowiedzi od zainteresowanych stron.

Streszczenie odpowiedzi i sposobu ich uwzględnienia

Konsultacje wykazały szerokie poparcie dla środków zaostrzających przepisy w zakresie zapobiegania poważnym wypadkom na morskich instalacjach wydobywczych i reagowania na nie, chociaż wskazywano różne środki, które należy w tym celu zastosować. Władze krajów z regionu Morza Północnego uznały, że zmiany na poziomie Unii nie powinny poddawać w wątpliwość ich obecnych podejść regulacyjnych polegających na ustalaniu celów, które to podejścia wniosek faktycznie ma promować. Generalnie potwierdzając potrzebę ulepszeń, przedstawiciele sektora byli bardziej konserwatywni w odniesieniu do zmian regulacyjnych, preferując podejścia polegające na ustalaniu celów i inicjatywy sektorowe. Z drugiej strony organizacje pozarządowe i przedsiębiorstwa specjalistyczne (np. towarzystwa klasyfikacyjne) bardziej aktywnie wzywały do zmian na poziomie Unii.

Główne aspekty objęte konsultacjami przedstawiono poniżej.

Zezwolenia

Posiadacze zezwoleń powinni ponosić odpowiedzialność za wszelkie spowodowane przez nich szkody. Większość krajowych organów regulacyjnych i przedstawicieli sektora uznaje stosowane obecnie w niektórych państwach członkowskich procedury wydawania zezwoleń i pozwoleń za właściwe, ale ich zdaniem Unia powinna podjąć współpracę z pozostałymi krajami, aby zaostrzyć obowiązujące w nich normy. Uważają one, że decyzje dotyczące przyznawania zezwoleń muszą być w dalszym ciągu podejmowane wyłącznie przez dane państwo członkowskie, ale informacje mogłyby być wymieniane z państwami sąsiadującymi, jeśli istnieje ryzyko zanieczyszczenia transgranicznego. Poszczególne przedsiębiorstwa przedstawiły różne zalecenia (np. harmonizacja i uproszczenie procedur wydawania zezwoleń i oddzielenie organów regulacyjnych zajmujących się wydawaniem zezwoleń od organów ds. bezpieczeństwa). Niektóre organizacje pozarządowe i niektórzy obywatele popierają wprowadzenie obowiązku przeprowadzenia konsultacji z państwem sąsiadującym lub uzyskania zgody takiego państwa w sytuacji, gdy występuje ryzyko zanieczyszczenia transgranicznego.

Instrument prawny przewiduje dokładniejszą i opartą na ryzyku ocenę zdolności technicznych i finansowych. W przypadku kontroli poważnych zagrożeń i zapobieganiu im oprócz aspektu bezpieczeństwa uwzględniono również aspekt ekologiczny.

Zapobieganie wypadkom

Należy zmobilizować sektor, aby osiągnął jeszcze lepsze wyniki w zapobieganiu poważnym incydentom, uważając jednocześnie, aby nie obniżyć standardów w zakresie zapobiegania wypadkom w tych państwach członkowskich, które posiadają już skuteczne uregulowania prawne. Przedstawiciele sektora na ogół utrzymują, że sytuację można poprawić poprzez samoregulację i inicjatywy sektorowe. Organizacje pozarządowe i – w różnym stopniu – niektóre organy regulacyjne uznają, że obowiązujące przepisy wymagają wzmocnienia i rozszerzenia, tak aby objęły wszystkie rodzaje morskiej działalności wydobywczej prowadzone na wodach Unii.

Weryfikacja zgodności i odpowiedzialność za szkody

Niezbędne jest zapewnienie wysokiego stopnia zgodności z surowymi i właściwie opracowanymi przepisami. Mimo iż przedstawiciele sektora argumentują, że zapewnienie takiej zgodności zawsze jest jednym z głównych priorytetów w polityce przedsiębiorstw, wiele zainteresowanych stron dostrzega pilną potrzebę wprowadzenia w całym sektorze bardziej wyrazistej kultury bezpieczeństwa. W rozporządzeniu uwzględniono konieczność zapewnienia zgodności z przepisami oraz wprowadzenia wiarygodnej i wyrazistej kultury bezpieczeństwa.

Organizacje pozarządowe i niektóre towarzystwa klasyfikacyjne wskazały na potrzebę przeprowadzania dokładniejszych kontroli fizycznych. Krajowe organy regulacyjne i przedstawiciele sektora byli na ogół przeciwni tej koncepcji ze względu na potencjalne braki zasobów i ryzyko destabilizacji istniejących systemów. Wymogi weryfikacji przez niezależną stronę trzecią uzyskały jednak wsparcie również ze strony niektórych przedstawicieli dwóch wymienionych powyżej grup.

Rozszerzenie zakresu odpowiedzialności za środowisko znalazło największe poparcie wśród organizacji pozarządowych, podczas gdy organy regulacyjne i przedstawiciele sektora nie przyjęli zdecydowanego stanowiska. Przedstawiciele sektora i ubezpieczyciele byli raczej przeciwni takim zmianom jak wprowadzenie obowiązkowego ubezpieczenia bez ograniczenia odpowiedzialności na poziomie międzynarodowym, podczas gdy organizacje pozarządowe zdecydowanie opowiedziały się za wprowadzeniem takiego ubezpieczenia.

Przejrzystość, wymiana informacji i nowoczesne praktyki

Przede wszystkim organizacje pozarządowe, ale również przedstawiciele sektora i organy regulacyjne uważają, że dzięki wyższemu poziomowi przejrzystości sektor i organy publiczne mogłyby wykazać, że działalność związana z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich jest odpowiednio zarządzana i kontrolowana. Wszystkie organy krajowe powinny ściśle współpracować, biorąc za przykład Forum Organów Odpowiedzialnych ze Morskie Instalacje Wydobywcze na Morzu Północnym (ang. *North Sea Offshore Authorities Forum*, NSOAF) i nieformalne spotkania grupy UE-NSOAF.

Reagowanie w przypadku awarii

Odpowiedzialność za reagowanie w przypadku awarii ponosi przede wszystkim operator oraz dane państwo członkowskie, ale efektywność i skuteczność zdolności reagowania w Europie w razie wycieku ropy naftowej można dodatkowo zwiększyć dzięki współpracy oraz wymianie wiedzy i innych środków. EMSA może uczestniczyć w usuwaniu zanieczyszczeń, jeśli zainteresowane państwo członkowskie zwróci się do niej za pośrednictwem unijnego mechanizmu ochrony ludności.

Działania międzynarodowe

Oczekuje się, że przedsiębiorstwa z siedzibami w Unii dołożą wszelkich starań, aby przestrzegać zasad określonych w niniejszym rozporządzeniu, i że nie będą obniżać standardów podczas prowadzenia działalności poza Unią.

Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy specjalistycznej

Współpraca z międzynarodowymi i unijnymi zainteresowanymi stronami (morski przemysł wydobywczy, organizacje pozarządowe) oraz z państwami członkowskimi reprezentującymi morski sektor wydobywczy, regulującymi go i zarządzającymi nim, rozpoczęła się w kwietniu 2010 r. i zakończyła w październiku 2010 r. wydaniem komunikatu.

Od tego czasu przeprowadzono szersze konsultacje z zainteresowanymi stronami, zarówno na piśmie, jak i w czasie spotkań. Poza konsultacjami społecznymi odbyło się osiem spotkań krajowych organów regulacyjnych/organów nadzoru, zorganizowanych wspólnie przez Komisję i NSOAF. Kwestię bezpieczeństwa morskiej działalności wydobywczej poruszono również w czasie spotkań Grupy Roboczej Berlińskiego Forum Paliw Kopalnych¹¹. Ponadto odbyły się różne spotkania z międzynarodowymi i krajowymi zrzeszeniami branżowymi, organizacjami pozarządowymi, przedsiębiorstwami zajmującymi się niezależną weryfikacją i ubezpieczycielami. Dodatkowo Komisja regularnie uczestniczyła w inicjatywach krajowych (np. Oil Spill Prevention and Response Advisory Group w Wielkiej Brytanii) i międzynarodowych (np. grupa robocza GMEP na forum G-20). Spotkania takie organizuje się do chwili obecnej. Ponadto cały czas konsultowano się z innymi służbami Komisji (np. ze Wspólnym Centrum Badawczym (JRC)), mającymi odpowiednie, możliwe do przekazania doświadczenie i wiedzę. Komisja zaangażowała dwóch ekspertów krajowych z krajowych organów ds. bezpieczeństwa morskich instalacji wydobywczych. Opracowując niniejsze rozporządzenie starannie uwzględniono zgromadzoną wiedzę specjalistyczną.

Warianty polityki i ocena ich skutków

Na podstawie celów ogólnych i szczegółowych opisanych w rozdziale 1 opracowano odrębne warianty polityki. Poza wariantem bazowym, polegającym na niepodejmowaniu żadnych działań (wariant 0), określono cztery warianty polityki, przedstawione poniżej.

Wariant 0 polega na utrzymaniu obecnego stanu.

Ten wariant nie wiąże się z żadnymi kosztami dodatkowymi ani nie wpływa na koszty bazowe w przedziale 205 mln – 915 mln EUR.

Wariant 1 („Morze Północne – wariant podstawowy”) stanowi podstawowy poziom znaczącej interwencji Unii. Obejmuje on wprowadzenie do unijnego porządku prawnego wymogu sporządzenia sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń (ang. *Major Hazards Report*, MHR) opartego na dokumencie dotyczącym bezpieczeństwa i ochrony zdrowia wymaganym na mocy dyrektywy 92/91/WE, ale posuwa się dalej, ponieważ wymaga uzyskania akceptacji tego sprawozdania przez organ regulacyjny przed rozpoczęciem

¹¹ Forum berlińskie (forum paliw kopalnych) to coroczne spotkanie zainteresowanych stron organizowane przez Komisję. Pomędzy corocznymi sesjami plenarnymi organizowane są regularne spotkania trzech grup roboczych w celu omawiania najważniejszych kwestii.

działalności. W celu wsparcia środków opisanych w MHR przewiduje się system kontroli i sankcji. Wariant 1 zostałby wdrożony za pomocą nowych przepisów prawnych.

Wariant 1 nakłada na sektor dodatkowe koszty bieżące w kwocie około **36 mln EUR rocznie** i skutkuje ograniczeniem ryzyka w odniesieniu do kosztu bazowego o około **7 - 30 mln rocznie**, co zapewnia **spadek** ryzyka bazowego średnio o **3 %**.

Wariant 1+ („Morze Północne +”) stanowi rozszerzenie wariantu 1 i obejmuje szereg instrumentów „miękkiego prawa” przewidujących dokładną analizę zdolności technicznych podmiotu składającego wnioski o zezwolenie na działalność związaną z wydobyciem ropy i gazu ze złóż podmorskich, ujednoczenie krajowych planów reagowania na wypadek awarii, opracowanie przez przedstawicieli sektora w poszczególnych państwach kompatybilnych środków reagowania na wypadek awarii, a także udostępnianie tych środków innym krajom w razie potrzeby, oraz sprecyzowanie, w jakim zakresie przepisy dotyczące środowiska (np. przepisy dotyczące odpadów) określają odpowiedzialność operatorów w przypadku incydentów wynikających z działalności związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich. Unia zaproponuje również przedsiębiorstwom z siedzibami w Unii dobrowolne umowy w sprawie stosowania norm unijnych poza wodami UE.

Wariant 1+ wiąże się z dodatkowymi kosztami bieżącymi dla państw członkowskich na poziomie około **3 mln EUR**, a także ze zwiększeniem o około **52 mln EUR** kosztów związanych z zapewnieniem zgodności z przepisami, które poniesie sektor (łącznie z wariantem 1). Łączny wpływ wariantów 1 i 1+ wynosi **25 - 109 mln EUR rocznie**, co odpowiada **obniżeniu** ryzyka bazowego średnio o **12 %**.

Wariant 2 („Najlepsze praktyki unijne”) polega na dalszym rozwoju reform proponowanych w wariantcie 1+ w formie kompleksowego pakietu. Wariant ten przewiduje wprowadzenie szeroko przyjętych globalnych najlepszych praktyk związanych z kontrolą poważnych zagrożeń i włączenie do MHR oceny ryzyka środowiskowego. W ramach ustaleń dotyczących właściwych organów krajowych wprowadzono by również najlepsze praktyki w zakresie regulacji i wymagane normy organizacyjne. Taka całościowa ocena ryzyka dla bezpieczeństwa i środowiska obejmowałaby włączenie do porządku prawnego aspektów związanych z przygotowaniem na wypadek awarii oraz aspektów zarządzania środkami reagowania w przypadku awarii. Wariant ten obejmuje utworzenie unijnej grupy organów ds. morskiej działalności wydobywczej oraz wzmocnienie dyrektywy w sprawie udzielania zezwoleń i dyrektywy ELD poprzez wprowadzenie dodatkowych środków regulacyjnych.

Wariant 2 nakłada na sektor łączne koszty operacyjne na poziomie około **122 mln EUR** (wzrost z poziomu 52 mln EUR), a na państwa członkowskie – koszty wynoszące około **12 - 18 mln EUR** (wzrost z poziomu 3 mln EUR), plus jednorazowe koszty administracyjne wynoszące około 18 – 44 mln EUR. Koszty, jakie poniesie Komisja w związku z utworzeniem i działalnością EUOAG wynosiłyby około **1 mln EUR**. Dodatkowe środki obniżają bazowe koszty ryzyka o **103 - 455 mln EUR rocznie**, co odpowiada **obniżeniu** ryzyka bazowego o **50 %**.

Wariant 3 („Agencja UE”) stanowi rozszerzenie wariantu 2 poprzez utworzenie agencji unijnej w celu zinstytucjonalizowania i tym samym konsolidacji reform przewidzianych w wariantcie 2. Agencja ta przeprowadzałaby kontrole i postępowania wyjaśniające, monitorowałaby i wspierała spójność działań, rozwijałaby zdolności w zakresie interwencji, a także pomagałaby w rozwoju takich zdolności w krajach sąsiadujących spoza Unii.

Wariant 3 nakłada na Komisję łączne roczne koszty bieżące wynoszące około **35 mln rocznie** (wzrost z 1 mln EUR) i jednorazowe koszty początkowe wynoszące 18 – 44 mln EUR plus 10 mln EUR na zakup podstawowych środków wykorzystywanych do reagowania w przypadku awarii. Sektor nie ponosiłby żadnych kosztów dodatkowych.

W tabeli 1 porównano warianty pod względem zakresu, w jakim uwzględniają one przewidywane działania.

Lp.	Środek	Wariant	Wariant	Wariant	Wariant	Wariant
		0	1	1+	2	3
1	Szczegółowa weryfikacja zdolności technicznej potencjalnego operatora	0	0	W	P	Unia
2	Ustanowienie systemu regularnych kontroli i sankcji	0	P	P	P	Unia
3	Składanie formalnej oceny bezpieczeństwa do zatwierdzenia przez organ regulacyjny	0	P	P	P	Unia
4	Przekształcenie MHR w kompleksowy model zarządzania ryzykiem	0	0	0	P	P
5	Rozszerzenie praktyk unijnych na działalność prowadzoną za granicą	0	0	W	W	Unia
6	Ustanowienie właściwego organu	0	0	0	P	Unia
7	Ustanowienie platformy dialogu dotyczącego działań regulacyjnych	0	0	0	P	Unia
8	Kompleksowa wymiana informacji i zapewnienie przejrzystości	0	0	0	P	P
9	Przygotowanie do efektywnego podjęcia działań w razie poważnych wypadków w morskich obiektach wydobywczych	0	0	W	P	Unia
10	Zapewnienie transgranicznej dostępności i kompatybilności środków wykorzystywanych w przypadku interwencji	0	0	W	P	Unia
11	Wyjaśnienie zakresu odpowiedzialności za szkody wyrządzone środowisku	0	0	W	P	P

Tabela 1

0 = brak realizacji działania w ramach danego wariantu; W = wytyczne/„miękkie prawo”; P = prawo; Unia = działanie zrealizowane przez agencję unijną

Działanie może być zrealizowane na różne sposoby, często związane z wyborem pomiędzy efektywnością a praktycznością. W rezultacie każdy wariant obejmuje z jednej strony zestaw działań utrzymanych w ramach tego wariantu, a z drugiej preferowane sposoby realizacji każdego z działań w ramach tego wariantu.

Preferowanym wariantem polityki jest wariant 2, tj. kompleksowa reforma w dziedzinie morskiej działalności wydobywczej w całej Unii, która poprzez wprowadzenie nowych przepisów prawnych zapewni odpowiedni poziom zarządzania ryzykiem i przygotowania na wypadek awarii w morskim sektorze wydobywczym. Poza spójnością wariant ten zapewnia większą przejrzystość sektora oraz działań regulacyjnych.

Wariant ten może obniżyć ryzyko bazowe o 50 % dzięki skuteczniejszemu zapobieganiu wypadkom i ograniczeniu skutków wypadków, jeżeli do nich dojdzie. Ograniczenie ryzyka wyrażone w średniej wartości pieniężnej (około 103 – 455 mln EUR rocznie) przedstawia się korzystnie w porównaniu z szacowanymi łącznymi kosztami wdrożenia wariantu (134 – 140 mln EUR rocznie). Wariant 2 jest bardziej przystępny administracyjnie i ekonomicznie, ponieważ dodatkowe koszty bieżące związane z wariantem 3 (około 34 mln EUR rocznie) nie zapewniają odpowiadającego im ograniczenia ryzyka. Wariant 1+ to wybór o bardziej umiarkowanych pozytywnych skutkach (12 %) zapewniający jedynie ograniczone możliwości egzekwowania przepisów, podczas gdy korzyści wynikające z wariantu 1 są niewystarczające, aby uzasadnić koszty (mimo, że te koszty są niskie).

3. ASPEKTY PRAWNE ROZPORZĄDZENIA

Proponowane rozporządzenie nakłada następujące obowiązki na operatorów, państwa członkowskie i Komisję.

Operator

Operator powinien zorganizować swoją działalność w oparciu o model zgodny z najlepszymi praktykami, opracować sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń (MHR) i przedstawić je właściwemu organowi do oceny. Poza tym operator powinien przekazać organowi regulacyjnemu zawiadomienie dotyczące każdej czynności przeprowadzanej na odwiercie. Zarówno sprawozdania dotyczące poważnych zagrożeń, jak i zawiadomienia o eksploatacji odwiertu wymagają niezależnej weryfikacji elementów kluczowych dla bezpieczeństwa. Operatorzy będą sporządzać wewnętrzne plany działania na wypadek awarii, wspierać interoperacyjność i kompatybilność środków wykorzystywanych do reagowania w przypadku awarii, a także zgłaszać incydenty i przekazywać inne szczegółowe informacje w standardowym formacie właściwemu państwu członkowskiemu. Duże przedsiębiorstwa z siedzibami w Unii zobowiążą się do stosowania unijnych norm bezpieczeństwa podczas prowadzenia morskiej działalności wydobywczej za granicą.

Państwa członkowskie

Podjmując decyzje o przyznawaniu zezwoleń na działalność poszukiwawczo-wydobywczą organy odpowiedzialne za wydawanie zezwoleń w państwach członkowskich będą oceniać w odpowiedni sposób zdolności wnioskodawcy do podejmowania działań w zakresie ochrony bezpieczeństwa i środowiska (a także zdolność finansową do podjęcia działań w razie wystąpienia wypadków). Państwa członkowskie ustanowią właściwe organy ds. nadzoru bezpieczeństwa, ochrony środowiska i przygotowania na wypadek awarii, a także wprowadzą wysokie standardy kontroli i postępowań wyjaśniających, powiązane z odpowiednimi sankcjami za niedopełnienie obowiązków przez operatorów. Państwa członkowskie będą rutynowo udostępniać informacje dotyczące ich morskiego sektora wydobywczego, a także będą zgłaszać Komisji wszystkie poważne incydenty oraz wyciągnięte z nich wnioski. Państwa członkowskie – we współpracy z sąsiadującymi państwami członkowskimi –

opracują zewnętrzne plany działania na wypadek awarii. Podjęte zostaną działania zapewniające interoperacyjność wiedzy i środków, tak aby wspierać interwencje podejmowane przez Unię, w tym również przez EMSA. Państwa członkowskie i sektor przygotowują i będą regularnie testować plany działania na wypadek awarii.

Komisja

Komisja utworzy unijną grupę organów ds. morskiej działalności wydobywczej złożoną z przedstawicieli właściwych organów odpowiedzialnych za działalność związaną z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich w państwach członkowskich Unii. W ramach rozporządzenia Komisja zmieni dyrektywę w sprawie odpowiedzialności za środowisko (2004/35/WE).

Podstawa prawna

Projekt rozporządzenia opiera się na art. 192 TFUE (Środowisko) w odniesieniu do celów w zakresie ochrony środowiska i na art. 194 TFUE (Energetyka) w odniesieniu do celów w zakresie zmniejszenia niekorzystnego wpływu na bezpieczeństwo dostaw energii w Unii i funkcjonowanie wewnętrznego rynku energii.

Zasada pomocniczości

Działania podejmowane przez Unię dopuszcza się tylko wtedy, gdy mogą one zapewnić realizację celów bardziej skutecznie niż działania państw członkowskich, lub jeśli działania podjęte przez same państwa członkowskie mogą nie przynieść optymalnych korzyści.

Przedsiębiorstwa eksploatujące platformy wiertnicze, takie jak platforma Deepwater Horizon, przemieszczają je z jednego kraju do drugiego, ale w ramach poszczególnych jurysdykcji krajowych napotykać bardzo zróżnicowane systemy regulacyjne. Ostatnie reakcje państw członkowskich sugerują, że bez działań podjętych przez Unię różnice te zaostrzą się, ponieważ głównie tylko kraje w najbardziej zaawansowanych regionach indywidualnie planują usprawnianie systemów, podczas gdy postęp inicjatyw międzynarodowych jest bardzo powolny. Ponadto bez działań unijnych nie znikną istniejące trudności związane w porównywaniem wyników osiągniętych w ramach sektora oraz z wymianą informacji i danych dotyczących incydentów.

Działania ze strony samych państw członkowskich byłyby niewystarczające do zapewnienia spójnej ochrony wspólnego dobra, jakim jest środowisko, stanowiącej (wraz z ustaleniem odpowiedzialności za zanieczyszczenia) jedno z zobowiązań Unii i jej państw członkowskich podjęte na mocy dyrektywy ramowej w sprawie strategii morskiej.

Zgodnie ze sprawozdaniami krajowymi i analizą ryzyka przeprowadzoną przez Komisję w 2011 r. prawdopodobieństwo wystąpienia poważnych incydentów w morskich obiektach wydobywczych jest wciąż wysokie w całej Unii. Działalność wydobywczą ze złóż podmorskich coraz częściej prowadzi się również na Morzu Śródziemnym, Morzu Czarnym, a nawet Morzu Bałtyckim, a niektóre kraje z tych nadmorskich regionów mają mniejsze doświadczenie w regulacji działalności związanej z takim wydobyciem. Poza tym nawet w zaawansowanych regionach (głównie w regionie Morza Północnego) działania krajowe nie zapewniły przyjęcia wspólnych norm i porównywalności danych.

Ogólnie rzecz biorąc, mimo iż w przepisach unijnych przewidziano już pewne środki, takie jak np. środki w obszarze zdrowia i bezpieczeństwa w pracy, niepodjęcie działań na poziomie

Unii może pozbawić państwa członkowskie najbardziej odpowiednich środków umożliwiających spójne i szybkie zmniejszenie ryzyka wystąpienia poważnych incydentów w morskich obiektach wydobywczych.

Zasada proporcjonalności

Artykuł 5 Traktatu stanowi, że „działanie Wspólnoty nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów niniejszego Traktatu”. Dążąc do osiągnięcia koniecznej równowagi pomiędzy celami a proponowanymi środkami, aby osiągnąć te cele, w niniejszym rozporządzeniu uwzględniono następujące kwestie:

- (i) Koszty incyduentu na platformie Deepwater Horizon zostały oszacowane przez BP na kwotę przekraczającą 40 mld USD; koszty podobnego zdarzenia na wodach Unii mogłyby osiągnąć taką samą wielkość.
- (ii) Incydenty na skalę katastrofy na platformie Deepwater Horizon pojawiają się w morskim sektorze wydobywczym z częstotliwością średnio co 10 lat, która – jak na zagrożenia bardzo poważnymi wypadkami – jest wysoka.
- (iii) Wartość unijnego morskiego sektora wydobywczego jest bardzo wysoka w kontekście gospodarek krajowych (przychody i zatrudnienie) i ze względu na jego rolę w zapewnianiu bezpieczeństwa dostaw.
- (iv) Morski sektor wydobywczy generuje stosunkowo wysokie przychody dla działających w nim przedsiębiorstw.
- (v) W społeczeństwie rozwinęła się niechęć do dalszego ponoszenia ryzyka związanego z wystąpieniem poważnych incydentów.

Koszty środków proponowanych w niniejszym rozporządzeniu (około 134 – 140 mln EUR rocznie) są umiarkowane w porównaniu ze zmniejszeniem ryzyka, jakie zapewnią (około 103 – 455 mln EUR rocznie). W związku z tym proponuje się wprowadzenie ich jako środki umożliwiające osiągnięcie wytyczonych celów.

Wybór instrumentu

W celu wdrożenia wariantu 2 proponuje się **rozporządzenie**. Jego przewaga w stosunku do dyrektywy wynika z przejrzystości, spójności i szybkiego tempa wdrożenia poprzez bezpośrednie zastosowanie¹². Wpływając bezpośrednio na sektor, rozporządzenie zapewni również większe ujednoczenie warunków prowadzenia działalności. Umożliwi ono także opracowanie planów działania na wypadek awarii, które będą dostosowane do walki z zanieczyszczeniami transgranicznymi.

Jeśli chodzi o umowy międzyinstytucjonalne dotyczące grup doradczych i eksperckich Komisji, unijną grupę organów ds. morskiej działalności wydobywczej należy ustanowić oddzielną decyzją Komisji.

¹² Jeśli chodzi o inne akty prawne dotyczące sektorów wysokiego ryzyka/sektorów o wysokiej wartości, preferuje się dyrektywy (np. dyrektywa IPPC, dyrektywa SEVESO II), natomiast w przypadku węższych sektorów wysokiego ryzyka (np. lotnictwo cywilne) często stosuje się rozporządzenia.

4. WPLYW NA BUDŻET

Wpływ wniosku na budżet wynosi około 2,5 mln EUR w latach 2013 – 2016, łącznie z wynagrodzeniami za udział w pracach komitetu. Pomoc EMSA dotyczy przede wszystkim a) wykorzystania jej systemu obserwacji satelitarnej, który jest aktywny bez względu na wypadki w morskich obiektach wydobywczych; b) wykorzystania statków ratowniczych zorganizowanych przez EMSA. Statki ratownicze są wynajmowane wyłącznie w określonym celu, a koszty operacyjne pokrywa państwo nadbrzeżne dotknięte skutkami wypadku, które poprosiło o interwencję. Rozporządzeniem (WE) 2038/2006 wprowadzono wieloletnie ramy finansowe w zakresie reagowania na zanieczyszczenie na lata 2007 – 2013. Komisja nie przewiduje żadnych zmian w odniesieniu do tych ram. Podsumowując, nie przewiduje się żadnego wzrostu kosztów EMSA w latach 2007 – 2013. W razie pojawienia się dodatkowych kosztów dla EMSA w latach 2014 – 2020 zostaną one pokryte przede wszystkim w ramach wewnętrznych przesunięć uzgodnionych wcześniej zasobów.

5. INFORMACJE DODATKOWE

Zmiana obowiązujących przepisów prawnych

Przyjęcie rozporządzenia wiąże się ze zmianą dyrektywy 2004/35/WE (w sprawie odpowiedzialności za środowisko).

Przekazanie uprawnień

W rozporządzeniu przewidziano opracowanie specyfikacji technicznej wspólnego formatu sprawozdań za pomocą aktu delegowanego i ewentualną zmianę załączników technicznych za pomocą aktu wykonawczego.

Europejski Obszar Gospodarczy i Wspólnota Energetyczna

Wniosek potencjalnie ma znaczenie dla EOG i Wspólnoty Energetycznej.

Wniosek

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie bezpieczeństwa działalności związanej z poszukiwaniem, badaniem i eksploatacją podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego¹³,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów¹⁴,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Artykuł 191 TFUE ustanawia cele polegające na zachowaniu, ochronie i poprawie jakości środowiska, a także wprowadza obowiązek, zgodnie z którym wszystkie działania unijne powinny wiązać się z wysokim poziomem ochrony, opartym na zasadzie ostrożności oraz na zasadach działania zapobiegawczego, jak również na ostrożnym i racjonalnym wykorzystaniu zasobów naturalnych.
- (2) Celem niniejszego rozporządzenia jest ograniczenie występowania poważnych wypadków występujących w trakcie działalności związanej z wydobywaniem ropy naftowej i gazu ze złóż podmorskich oraz ograniczenie skutków tych wypadków, dzięki czemu zwiększona zostanie ochrona środowiska morskiego i gospodarek przybrzeżnych przed zanieczyszczeniem, określone zostaną minimalne warunki bezpiecznego poszukiwania, badania i wydobywania ropy naftowej i gazu ziemnego oraz ograniczone zostaną potencjalne zakłócenia wewnętrznej produkcji energii w Unii, a także usprawnione zostaną mechanizmy reagowania w razie wypadku.

¹³ Dz.U. C z. , s. .

¹⁴ Dz.U. C z. , s. .

- (3) Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie nie tylko do przyszłych instalacji i działalności, ale również – z zastrzeżeniem ustaleń przejściowych – do instalacji już istniejących.
- (4) Wypadki, które miały miejsce w wyniku działalności związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich w 2010 r., zwłaszcza awaria platformy w Zatoce Meksykańskiej, spowodowały przegląd polityki mającej na celu zapewnienie bezpieczeństwa morskiej działalności wydobywczej. Komisja przeprowadziła przegląd, w wyniku którego w dniu 13 października 2010 r. przedstawiła swoje wstępne opinie na temat bezpieczeństwa eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego w komunikacie „Problemy bezpieczeństwa w eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego”. Parlament Europejski przyjął w tej sprawie rezolucje w dniach 7 października 2010 r. i 13 września 2011 r. Ministrowie ds. energii państw członkowskich przedstawili swoje opinie w konkluzjach Rady ds. Energii z dnia 3 grudnia 2010 r.
- (5) Ryzyko wystąpienia poważnego wypadku podczas prowadzenia działalności związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich jest znaczne. W związku z tym, ograniczając ryzyko zanieczyszczenia wód morskich, niniejsza inicjatywa powinna przyczynić się do zwiększenia ochrony środowiska morskiego, a w szczególności do osiągnięcia najpóźniej do 2020 r. dobrego stanu ekologicznego środowiska morskiego, zgodnie z celem określonym w art. 1 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającej ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej)¹⁵.
- (6) Dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej, która wymaga uwzględnienia łącznego wpływu wszystkich rodzajów działalności oddziałującej na środowisko morskie, stanowi środowiskowy filar zintegrowanej polityki morskiej. Polityka ta ma znaczenie w kontekście eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego, ponieważ wymaga uwzględnienia szczególnych kwestii wynikających z poszczególnych sektorów gospodarki, mając na uwadze ogólny cel, jakim jest dogłębne zrozumienie problematyki oceanów, mórz i regionów przybrzeżnych, tak aby opracować spójne podejście w zakresie problematyki morskiej, biorąc pod uwagę wszystkie aspekty gospodarcze, środowiskowe i społeczne oraz korzystając przy tym z wiedzy na temat planowania przestrzennego obszarów morskich i wiedzy o morzu.
- (7) Sektor wydobycia ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich istnieje w kilku regionach Unii, a poza tym istnieją perspektywy jego rozwoju w kolejnych regionach na wodach Unii. Wydobycie ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich stanowi istotny element bezpieczeństwa dostaw energii w UE.
- (8) Obowiązujące niejednolite ramy regulacyjne dotyczące bezpieczeństwa morskiej działalności wydobywczej w Europie oraz obecne praktyki sektora w zakresie bezpieczeństwa nie gwarantują zmniejszenia ryzyka wystąpienia wypadków w morskich instalacjach wydobywczych w całej Unii i nie gwarantują szybkiej i skutecznej reakcji w razie wypadku na wodach Unii. Zgodnie z obecnymi uregulowaniami dotyczącymi odpowiedzialności nie zawsze jest jasność co do tego,

¹⁵ Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.

która strona jest odpowiedzialna i/lub strona odpowiedzialna może nie być w stanie lub może nie być zobowiązana do pokrycia wszystkich kosztów usunięcia spowodowanych przez nią szkód.

- (9) Zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 1994/22/WE z 30 maja 1994 r. w sprawie warunków udzielania i korzystania z zezwoleń na poszukiwanie, badanie i wydobywanie węglowodorów działalność związana z wydobywaniem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich w Unii może być prowadzona pod warunkiem uzyskania zezwolenia. W tym kontekście konieczne jest ustanowienie właściwego organu do celów analizy ryzyka technicznego i finansowego, a także, w stosownych przypadkach, do celów oceny dotychczasowej działalności wnioskodawcy występującego o wyłączone zezwolenie na działalność poszukiwawczo-wydobywczą pod względem stosowania odpowiedzialnych praktyk. Istnieje potrzeba zapewnienia, że weryfikując zdolności techniczne i finansowe posiadacza zezwolenia, właściwy organ dokładnie sprawdzi również jego zdolność do zapewnienia ciągłej, bezpiecznej i efektywnej działalności we wszystkich możliwych do przewidzenia warunkach.
- (10) Istnieje konieczność sprecyzowania, że posiadacze zezwoleń na morską działalność wydobywczą zgodnie z dyrektywą 94/22/WE są również potencjalnymi „podmiotami gospodarczymi” ponoszącymi odpowiedzialność w rozumieniu dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu¹⁶, i nie mają prawa do przeniesienia odpowiedzialności w tym względzie na strony trzecie, które są ich podwykonawcami.
- (11) Mimo iż zezwolenie ogólne wydane zgodnie z dyrektywą 94/22/WE gwarantuje posiadaczowi zezwolenia wyłączne prawa do poszukiwania lub wydobywania ropy naftowej i/lub gazu ziemnego na danym terenie, faktyczna działalność na tym obszarze powinna podlegać ciągłemu specjalistycznemu nadzorowi regulacyjnemu ze strony państw członkowskich, tak aby zapewnić istnienie skutecznych mechanizmów kontroli w celu zapobiegania poważnym wypadkom i ograniczania ich wpływu na ludzi, środowisko i bezpieczeństwo dostaw energii.
- (12) Zgodnie z dyrektywą 85/337/EWG (z późniejszymi zmianami), która dotyczy działalności związanej z poszukiwaniem i wydobywaniem ropy naftowej i gazu ziemnego, przedsięwzięcia mogące znacząco oddziaływać na środowisko między innymi z powodu ich charakteru, rozmiarów lub lokalizacji, podlegają ocenie w odniesieniu do ich skutków przed udzieleniem zezwolenia na inwestycję. Zgodnie z dyrektywą 85/337/EWG, jeśli działanie wymaga uzyskania zezwolenia na inwestycję, efektywny udział społeczeństwa należy zapewnić zgodnie z Konwencją Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ (EKG ONZ) o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do wymiaru sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska.
- (13) W Unii można znaleźć już przykłady właściwych norm w krajowych uregulowaniach dotyczących działalności związanej z wydobywaniem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich. Normy te są jednak niejednolicie stosowane w całej Unii i jak do tej pory żadne państwo członkowskie nie wprowadziło do swojego porządku

¹⁶ Dz.U. L 143, 30.4.2004, s. 56.

prawnego wszystkich najlepszych praktyk regulacyjnych, których celem jest zapobieganie poważnym wypadkom w morskich obiektach wydobywczych lub ograniczanie ich skutków dla ludzi i środowiska. Najlepsze praktyki regulacyjne powinny umożliwić wprowadzenie skutecznych uregulowań w zakresie bezpieczeństwa i środowiska poprzez przekazanie odpowiednich funkcji wspólnemu właściwemu organowi („właściwy organ”), który może korzystać z zasobów jednej z agencji krajowych lub z zasobów większej liczby takich agencji.

- (14) W odniesieniu do podmiotu posiadającego zezwolenie, któremu przyznano prawo do poszukiwania lub wydobycia ropy naftowej i gazu, właściwy organ powinien posiadać uprawnienia i odpowiednie zasoby zapewnione przez dane państwo członkowskie, aby móc podejmować działania związane z egzekwowaniem przepisów, w tym działania polegające na nakazywaniu przerwania działalności w celu osiągnięcia odpowiedniej ochrony pracowników i środowiska.
- (15) Skuteczność właściwego organu w zakresie weryfikacji stosowności wprowadzonych przez posiadacza zezwolenia lub operatora mechanizmów kontroli dotyczących poważnych zagrożeń jest bezpośrednio powiązana z prowadzoną przez właściwy organ polityką regulacyjną, jego systemami oraz wiedzą w zakresie poważnych zagrożeń. Bez względu na prawo podmiotu uprawnionego do poszukiwania lub wydobycia ropy naftowej i gazu, właściwy organ powinien być upoważniony do podejmowania działań związanych z egzekwowaniem przepisów, w tym działań polegających na nakazywaniu przerwania działalności w celu osiągnięcia odpowiedniej ochrony pracowników i środowiska. Aby właściwy organ mógł realizować takie funkcje, państwo członkowskie powinno mu zapewnić odpowiednie zasoby.
- (16) Właściwy organ powinien zachować pełną niezależność od krajowych podmiotów gospodarczych, co pozwoli utrzymać właściwy rozdział między działaniami związanymi z zapewnieniem rozwoju gospodarczego a działaniami regulacyjnymi dotyczącymi środowiska i bezpieczeństwa.
- (17) Poważne zagrożenia o kompleksowym charakterze związane z sektorem wydobycia ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich, w szczególności dotyczące bezpieczeństwa procesów, bezpiecznego izolowania węglowodorów, integralności konstrukcyjnej, zapobiegania pożarom i wybuchom oraz ewakuacji i akcji ratunkowych, a także konieczność ograniczania wpływu poważnych wypadków na środowisko, wymagają ukierunkowanych i dopasowanych do konkretnych potrzeb działań regulacyjnych, uwzględniających szczególne zagrożenia związane z sektorem wydobycia ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich.
- (18) Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie bez uszczerbku dla wymogów wprowadzonych na mocy innych unijnych przepisów prawnych, głównie w obszarze zdrowia i bezpieczeństwa pracowników w miejscu pracy, zwłaszcza na mocy dyrektywy Rady 89/391/WE z dnia 12 czerwca 1989 r. w sprawie wprowadzenia środków w celu poprawy bezpieczeństwa i zdrowia pracowników w miejscu pracy¹⁷ oraz na mocy dyrektywy Rady 92/91/EWG z dnia 3 listopada 1992 dotyczącej minimalnych wymagań mających na celu poprawę warunków bezpieczeństwa

¹⁷ Dz.U. L 183 z 29.6.1989, s. 1.

i ochrony zdrowia pracowników w zakładach górniczych wydobywających kopaliny otworami wiertniczymi (jedenasta szczegółowa dyrektywa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG)¹⁸.

- (19) Uregulowania prawne dotyczące działalności związanej z eksploatacją złóż podziemnych powinny dotyczyć działalności prowadzonej zarówno na instalacjach stałych, jak i ruchomych, oraz powinny obejmować cały cykl działalności poszukiwawczej i wydobywczej, od projektu instalacji aż do zaprzestania jej eksploatacji i jej trwałego wyłączenia.
- (20) Najlepsze praktyki operacyjne stosowane obecnie w zakresie zapobiegania poważnym wypadkom w działalności związanej z wydobywaniem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podziemnych opierają się na osiąganiu pożądanych wyników dzięki dokładnej ocenie ryzyka i niezawodnym systemom zarządzania.
- (21) Zgodnie z najlepszymi unijnymi praktykami operacyjnymi właściciele i/lub operatorzy obsługujący instalacje, w tym ruchome platformy wiertnicze, powinni opracować skuteczną politykę korporacyjną i wprowadzić właściwe ustalenia w celu zapobiegania poważnym wypadkom, a także powinni systematycznie dokonywać kompleksowej identyfikacji wszystkich głównych scenariuszy zagrożeń związanych z każdym rodzajem niebezpiecznej działalności, jaka może być prowadzona na danej instalacji. Zgodnie z tymi praktykami konieczna jest również ocena prawdopodobieństwa i skutków wystąpienia zdarzeń przewidzianych w tych scenariuszach, jak również ich niezbędna kontrola w ramach kompleksowego systemu zarządzania bezpieczeństwem. Powyższa polityka i ustalenia powinny być jasno przedstawione w dokumencie, jakim jest sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń (ang. *Major Hazard Report*, MHR). Sprawozdanie to powinno być porównywalne z dokumentem dotyczącym bezpieczeństwa i ochrony zdrowia określonym w dyrektywie 92/91/WE i powinno stanowić jego uzupełnienie, a także powinno uwzględniać postanowienia dotyczące oceny ryzyka środowiskowego oraz plany awaryjne. Złożenie sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń właściwemu organowi powinno być jednym z wymogów, który należy spełnić w ramach procedury udzielania zezwolenia.
- (22) Aby zapewnić skuteczność kontroli ryzyka wystąpienia poważnych wypadków na wodach Unii, sprawozdania dotyczące poważnych zagrożeń powinny być sporządzane w odniesieniu do każdego istotnego aspektu cyklu życia instalacji wydobywczej, w tym w odniesieniu do projektu, eksploatacji, eksploatacji w połączeniu z innymi instalacjami, poważnych modyfikacji i ostatecznego wyłączenia. Sprawozdanie musi zostać przedłożone właściwemu organowi, tak aby nie było możliwości rozpoczęcia działalności przed zatwierdzeniem sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń w ramach odpowiedniej procedury wydawania zezwoleń.
- (23) Wiercenia i naprawy odwiertów naftowych i gazowych powinny być realizowane wyłącznie przez instalacje zdolne technicznie do kontroli wszystkich przewidywalnych zagrożeń, jakie występują w lokalizacji odwiertu, oraz posiadające zatwierdzone MHR.

¹⁸ Dz.U. L 348 z 28.11.1992, s. 9.

- (24) Poza zastosowaniem odpowiedniej instalacji operator prowadzący eksploatację odwiertu powinien opracować szczegółowe plany dotyczące szczególnych okoliczności i zagrożeń w odniesieniu do każdego rodzaju działalności prowadzonej na odwiercie, a także powinien zapewnić niezależną ocenę projektu odwiertu przez eksperta, zgodnie z najlepszymi unijnymi praktykami. Operator prowadzący eksploatację odwiertu powinien przesłać zawiadomienie o swoich planach dotyczących odwiertu do właściwego organu z odpowiednim wyprzedzeniem, tak aby umożliwić właściwemu organowi podjęcie wszelkich niezbędnych działań dotyczących planowanej eksploatacji odwiertu.
- (25) Aby zapewnić bezpieczeństwo w fazie projektowania i ciągłą bezpieczną eksploatację obiektów, sektor zobowiązany jest do stosowania najlepszych dostępnych praktyk określonych w uznanych normach i wytycznych, przy czym te normy i wytyczne powinny być aktualizowane z uwzględnieniem nowej wiedzy i nowych wynalazków, a także powinny być ciągle ulepszane, zaś operatorzy i właściwe organy powinni współpracować w celu określania priorytetów dotyczących tworzenia nowych lub ulepszania istniejących norm i wytycznych, uwzględniając doświadczenia wynikające z wypadku na platformie Deepwater Horizon i innych poważnych wypadków w morskich instalacjach wydobywczych, a także powinni bezzwłocznie zlecać opracowywanie wytycznych i norm o najwyższym priorytecie.
- (26) Ze względu na złożony charakter działalności związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich wdrożenie najlepszych praktyk przez operatorów wymaga wprowadzenia systemu kontroli elementów kluczowych dla bezpieczeństwa przez niezależną stronę trzecią.
- (27) Najlepsze praktyki, które powinny być stosowane w Unii, powinny spełniać wymogi określone w rozporządzeniu 391/2009/WE w sprawie wspólnych reguł i norm dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach, obowiązujące w odniesieniu do ruchomych instalacji innych niż wydobywcze, a także związane z tym rozporządzeniem normy przyjęte przez Międzynarodową Organizację Morską¹⁹.
- (28) Ocena ryzyka w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń powinna uwzględniać ryzyko dla środowiska, w tym wpływ warunków klimatycznych i zmiany klimatu na długofalową odporność instalacji, a uwzględniając fakt, iż działalność związana z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich w jednym państwie członkowskim może w znacznym stopniu niekorzystnie oddziaływać na środowisko w innym państwie członkowskim, konieczne jest opracowanie i wprowadzenie w życie szczególnych ustaleń zgodnych z Konwencją o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym.
- (29) Aby zapewnić skuteczną reakcję na wypadek awarii, operatorzy powinni opracować plany działania na wypadek awarii dla poszczególnych obiektów w oparciu o scenariusze dotyczące ryzyka i zagrożeń zidentyfikowane w MHR, a także powinni przedłożyć te plany właściwym organom, jak również utrzymywać zasoby niezbędne do natychmiastowej realizacji tych planów w razie potrzeby.

¹⁹ Kodeks konstrukcji i wyposażenia ruchomych platform wiertniczych, 2 grudnia 2009 r. (Kodeks MODU 2009).

- (30) Aby uniemożliwić zlekceważenie lub pominięcie istotnych problemów związanych z bezpieczeństwem, ważne jest, aby wprowadzić odpowiednie środki umożliwiające zgłaszanie takich problemów oraz aby zapewnić ochronę osób, które zgłaszają nieprawidłowości.
- (31) Wymiana porównywalnych danych między państwami członkowskimi jest trudna i zawodna ze względu na brak formatu sprawozdań wspólnego dla wszystkich państw członkowskich. Wspólny format sprawozdań do celu przekazywania danych państwom członkowskim przez operatorów zapewni przejrzystość wyników osiąganych przez operatorów w zakresie zapewniania bezpieczeństwa i ochrony środowiska, a także umożliwi społeczeństwu dostęp do właściwych i porównywalnych w skali Unii informacji na temat bezpieczeństwa działalności związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich, jak również pomoże w rozpowszechnianiu wniosków wyciągniętych z dotychczasowych poważnych wypadków i zdarzeń potencjalnie wypadkowych.
- (32) Aby zapewnić jednolite warunki wymiany informacji i wspierać przejrzystość wyników osiąganych przez morski sektor wydobywczy, należy przyznać Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję²⁰.
- (33) W odniesieniu do przyjęcia odpowiednich aktów wykonawczych należy zastosować procedurę doradczą, tak aby zapewnić spójną wymianę odpowiednich danych w całej Unii.
- (34) Aby zwiększyć poziom zaufania społeczeństwa w odniesieniu do sposobów zarządzania morską działalnością wydobywczą w UE i do jej integralności, państwa członkowskie powinny składać sprawozdania na temat stosownych działań i incydentów, a także powinny bezzwłocznie informować Komisję o poważnych wypadkach, a Komisja powinna z kolei regularnie publikować sprawozdania na temat skali działań podejmowanych w UE oraz na temat tendencji dotyczących wyników osiąganych przez morski sektor wydobywczy w zakresie zapewniania bezpieczeństwa i ochrony środowiska.
- (35) Jak pokazują dotychczasowe doświadczenia, zapewnienie poufności danych szczególnie chronionych jest konieczne, aby wspierać otwarty dialog między właściwymi organami a operatorami. W tym celu dialog pomiędzy operatorami morskich instalacji wydobywczych a wszystkimi państwami członkowskimi powinien opierać się na odpowiednich istniejących instrumentach międzynarodowych i na unijnym dorobku prawnym w zakresie dostępu do informacji istotnych w kontekście środowiska, z zastrzeżeniem spełnienia wszelkich nadrzędnych wymogów w zakresie ochrony bezpieczeństwa i środowiska.
- (36) Wartość współpracy organów zajmujących się morską działalnością wydobywczą została wyraźnie potwierdzona dzięki działaniom Forum Organów Odpowiedzialnych

²⁰ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

ze Morskie Instalacje Wydobywcze na Morzu Północnym (ang. *North Sea Offshore Authorities Forum*, NSOAF) oraz Międzynarodowego Forum Regulatorów (ang. *International Regulators Forum*, IRF). Aby wspierać efektywną współpracę między przedstawicielstwami krajowymi a Komisją na poziomie roboczym, należy formalnie ustanowić podobną współpracę w całej Unii.

- (37) Systematyczna i zaplanowana współpraca między państwami członkowskimi, a także między państwami członkowskimi i sektorem, jak również wspólne korzystanie z kompatybilnych środków, w tym z wiedzy eksperckiej, zwiększą efektywność mechanizmów reagowania i planowania awaryjnego na wypadek poważnych katastrof w morskich obiektach wydobywczych. W razie potrzeby w ramach tej współpracy należy również wykorzystać istniejące zasoby i pomoc dostępne w ramach Unii, zwłaszcza w ramach Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu oraz unijnego mechanizmu ochrony ludności.
- (38) Wypełniając zobowiązania wprowadzone na mocy niniejszego rozporządzenia należy uwzględnić fakt, że wody morskie podlegające suwerenności lub jurysdykcji państw członkowskich stanowią integralną część czterech regionów morskich, określonych w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2008/56, tzn. Morza Bałtyckiego, północno-wschodniego Oceanu Atlantyckiego, Morza Śródziemnego i Morza Czarnego. Z tego względu należy zwiększyć koordynację z krajami trzecimi, których suwerenności lub jurysdykcji podlegają wody w tych regionach morskich. Odpowiednie ramy współpracy zapewniają regionalne konwencje morskie, określone w art. 3 ust. 10 dyrektywy 2008/56.
- (39) W odniesieniu do Morza Śródziemnego, w powiązaniu z niniejszym rozporządzeniem podejmowane są niezbędne działania w celu przyjęcia przez Unię Europejską protokołu o ochronie Morza Śródziemnego przed zanieczyszczeniem wynikającym z badania i eksploatacji szelfu kontynentalnego i dna morskiego i jego podłoża („protokół o zarządzaniu strefą przybrzeżną”) do Konwencji o ochronie środowiska morskiego i regionu przybrzeżnego Morza Śródziemnego (konwencja barcelońska), która została zatwierdzona decyzją Rady 77/585/EWG²¹.
- (40) Należy zwrócić szczególną uwagę na poważne kwestie dotyczące stanu środowiska na wodach arktycznych, które są środowiskiem morskim sąsiadującym ze Wspólnotą i mającym dla niej szczególne znaczenie, tak aby zapewnić ochronę środowiska Arktyki przed negatywnymi skutkami działań prowadzonych na morzu, w tym działań wydobywczych.
- (41) Krajowe zewnętrzne plany działania na wypadek awarii powinny opierać się na ocenie ryzyka przeprowadzonej w celu sporządzenia MHR. W powiązanych z nimi szczegółowych planach działania na wypadek awarii dla poszczególnych obiektów, mających na celu ograniczenie skutków wypadków, należy uwzględnić najnowsze wytyczne dotyczące oceny ryzyka i jego mapowania w zakresie zarządzania katastrofami (dokument roboczy służb Komisji SEC(2010) 1626 wersja ostateczna z dnia 21 grudnia 2010 r.).

²¹ Dz.U. L 240 z 19.9.1977, s. 1.

- (42) Skuteczne reagowanie w przypadku awarii wymaga bezzwłocznego działania ze strony operatora i ścisłej współpracy z właściwymi organami, które koordynują wprowadzanie dodatkowych środków reagowania w przypadku awarii w miarę rozwoju sytuacji. Konieczna jest także dokładna analiza awarii, która powinna rozpocząć się w trybie natychmiastowym, tak aby zminimalizować ryzyko utraty odpowiednich informacji i dowodów. Po incydencie właściwe organy powinny wyciągnąć odpowiednie wnioski i podjąć wszelkie niezbędne działania.
- (43) Aby zapewnić skuteczne spełnienie wymogów niniejszego rozporządzenia, należy przyjąć skuteczne i proporcjonalne sankcje.
- (44) Aby dostosować proponowane wymogi minimalne do najnowszych osiągnięć technicznych i do najnowszych stosowanych praktyk, należy upoważnić Komisję do zmiany wymogów przewidzianych w załącznikach do niniejszego rozporządzenia zgodnie z procedurą określoną w artykule 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
- (45) W związku z powyższym, aby zapobiegać poważnym wypadkom związanym z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich oraz aby ograniczać skutki tych wypadków, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 4 rozporządzenia (UE) Nr 182/2011, dotyczące określania minimalnych wymogów podstawowych związanych z taką działalnością, zgodnie z zasadami określonymi w niniejszym rozporządzeniu, a zwłaszcza w jego załącznikach. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów.
- (46) Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (47) Poza środkami wprowadzonymi niniejszym rozporządzeniem Komisja powinna przeanalizować wprowadzenie innych odpowiednich środków mających na celu skuteczniejsze zapobieganie wypadkom związanym z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich oraz ograniczanie ich skutków.
- (48) Ponieważ żadne istniejące finansowe instrumenty zabezpieczające, w tym ustalenia dotyczące wspólnego ponoszenia ryzyka (*risk pooling*), nie są wystarczające, aby pokryć wszystkie ewentualne koszty związane z poważnymi wypadkami, Komisja powinna przeprowadzić dalszą analizę i dalsze badania w celu opracowania odpowiednich mechanizmów zapewniających sprawny system regulujący wypłatę odszkodowań za szkody związane z eksploatacją podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego oraz określających wymogi dotyczące zdolności finansowych, w tym wymogi dotyczące dostępności odpowiednich instrumentów zabezpieczenia finansowego, oraz zapewniających inne ustalenia.
- (49) Ważne jest, aby na poziomie Unii normy techniczne zostały uzupełnione o powiązane z nimi ramy prawne w zakresie bezpieczeństwa produktów, które dotyczą wszystkich morskich instalacji wydobywczych na wodach Unii, a nie tylko stacjonarnych instalacji wydobywczych. W związku z powyższym Komisja powinna przeprowadzić dalszą analizę norm w zakresie bezpieczeństwa produktów, które mają zastosowanie do działalności związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I **PRZEPISY WSTĘPNE**

Artykuł 1 *Przedmiot i zakres*

1. Niniejsze rozporządzenie określa minimalne wymogi dla sektora i organów krajowych w odniesieniu do działalności związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich prowadzonej po uzyskaniu zezwolenia zgodnie z dyrektywą 94/22/WE.
2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wszystkich rodzajów działalności związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich określonych w art. 2.
3. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wszystkich powiązanych instalacji, instalacji podmorskich oraz połączonej z nimi infrastruktury, które znajdują się na wodach państw członkowskich, w tym w ich wyłącznych strefach ekonomicznych i na ich szelfie kontynentalnym w rozumieniu Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS).
4. Niniejsze rozporządzenie ma przyczynić się do osiągnięcia celów dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE ustanawiającej ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego.
5. Przepisy niniejszego rozporządzenia stosuje się bez uszczerbku dla stosownych przepisów prawnych Unii, w szczególności dotyczących zdrowia i bezpieczeństwa pracowników w miejscu pracy, zwłaszcza przepisów wprowadzonych na mocy dyrektyw Rady 89/391/EWG i 92/91/EWG.
6. Niniejsze rozporządzenie obowiązuje bez uszczerbku dla dyrektyw 85/337/WE, 2008/1/WE oraz 2003/4/WE.

Artykuł 2 *Definicje*

Do celów niniejszego rozporządzenia:

1. „możliwy do przyjęcia” oznacza uznanie poziomu ryzyka wystąpienia poważnego wypadku za akceptowalny w na tyle wysokim stopniu, że przeznaczenie większej ilości czasu oraz dodatkowych zasobów lub kosztów na jego obniżenie nie zapewni znaczącego zmniejszenia ryzyka;
2. „zatwierdzenie” oznacza przekazanie operatorowi przez właściwy organ wiadomości na piśmie o pomyślnym zakończeniu analizy sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń, złożonego przez operatora zgodnie z wymogami niniejszego rozporządzenia;

3. „zezwolenie” oznacza zezwolenie zgodnie z dyrektywą 94/22/WE;
4. „działalność połączona” oznacza działalność prowadzoną z instalacji innej niż wydobywcza razem z inną instalacją lub instalacjami do celów związanych z inną instalacją (innymi instalacjami), co istotnie wpływa na bezpieczeństwo ludzi lub ochronę środowiska na którejkolwiek z tych instalacji lub na wszystkich instalacjach;
5. „rozpoczęcie działalności” oznacza moment, w którym instalacja jest po raz pierwszy wykorzystywana do działalności, do której jest przeznaczona;
6. „właściwy organ” oznacza organ wyznaczony zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i pełniący określone w nim obowiązki;
7. „powiązana infrastruktura” oznacza morskie urządzenia wydobywcze, rurociąg lub inną instalację powyżej lub poniżej powierzchni wody wykorzystywaną do transportu ropy naftowej i gazu do innej pobliskiej instalacji, obiekt lądowy wykorzystywany do celów przetwarzania lub magazynowania lub obiekt służący do transportu i załadunku ropy naftowej na tankowce dowozowe;
8. „procedura wydawania zezwoleń” oznacza procedurę szczegółowej oceny przez właściwy organ wszystkich odpowiednich informacji dotyczących planowanej działalności związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich, której zakończeniem jest zatwierdzenie sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń przez właściwy organ i potwierdzenie braku sprzeciwu wobec złożonego przez operatora zawiadomienia o eksploatacji odwiertu lub o działalności połączonej;
9. „strefa zamknięta” oznacza określony przez państwo członkowskie obszar wokół instalacji, w którym obowiązuje zakaz prowadzenia wszelkiej niepowiązanej działalności;
10. „zezwolenie na poszukiwania” oznacza zezwolenie udzielone przez państwo członkowskie na poszukiwanie ropy naftowej i gazu ziemnego w warstwach podziemnych obszaru będącego przedmiotem zezwolenia, ale nie na wydobycie ropy naftowej i gazu ziemnego do celów komercyjnych;
11. „zewewnętrzne plany działania na wypadek awarii” oznaczają lokalne, krajowe lub regionalne strategie zapobiegania dalszym negatywnym skutkom wypadku związanego z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich lub strategie ograniczania takich skutków, w ramach których wykorzystuje się wszystkie dostępne zasoby w dodatku do tych zasobów, które opisano w wewnętrznych planach działania na wypadek awarii;
12. „weryfikacja przez niezależną stronę trzecią” oznacza ocenę i potwierdzenie ważności oświadczeń pisemnych przez osobę fizyczną lub prawną, która nie jest pod kontrolą lub wpływem autora tych oświadczeń;
13. „sektor” oznacza przedsiębiorstwa prywatne, które są bezpośrednio zaangażowane w działalność związaną z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, lub których działania są ściśle związane z taką działalnością;

14. „instalacja” oznacza instalację wydobywczą lub inną niż wydobywczą;
15. „wewnętrzne plany reagowania na wypadek awarii” oznaczają zestawienia środków, przygotowywane na mocy niniejszego rozporządzenia przez operatorów, które mają zapobiec dalszym negatywnym skutkom wypadku związanego z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich lub które mają ograniczyć takie skutki w strefie zamkniętej wokół instalacji;
16. „obszar będący przedmiotem zezwolenia” oznacza obszar geograficzny będący przedmiotem zezwolenia zgodnie z dyrektywą 94/22/WE;
17. „posiadacz zezwolenia” oznacza podmiot posiadający zezwolenie na prowadzenie morskiej działalności wydobywczej zgodnie z dyrektywą 94/22/WE;
18. „poważny wypadek” oznacza zdarzenie, takie jak pożar lub wybuch, poważna utrata kontroli nad odwiertem lub znaczny wyciek węglowodorów do środowiska, poważne uszkodzenie instalacji lub znajdujących się na niej urządzeń, utrata integralności konstrukcyjnej instalacji oraz każde inne zdarzenie wiążące się ze śmiercią lub poważnymi obrażeniami pięciu lub więcej osób znajdujących się na instalacji lub wykonujących pracę związaną z działalnością instalacji;
19. „poważne zagrożenie” oznacza sytuację, która potencjalnie może spowodować poważny wypadek;
20. „instalacja inna niż wydobywczą” oznacza instalację inną niż wydobywczą, wykorzystywaną zarówno do celów wierceń poszukiwawczych, jak również jako instalację pomocniczą dla instalacji wydobywczej;
21. „działalność związana z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich” oznacza wszelkie działania związane z poszukiwaniem, wydobyciem lub przetwarzaniem na morzu ropy naftowej i gazu ziemnego. Działalność ta obejmuje transport ropy naftowej i gazu ziemnego przez infrastrukturę morską połączoną z instalacją lub z instalacją podwodną;
22. „operator” oznacza operatora instalacji wydobywczej lub właściciela instalacji innej niż wydobywczą, jak również operatora eksploatującego odwiert. Zarówno operator, jak i posiadacz zezwolenia są objęci definicją zawartą w art. 2 ust. 6 dyrektywy 2004/35/WE;
23. „operator instalacji wydobywczej” oznacza osobę wyznaczoną przez posiadacza zezwolenia do celów zarządzania głównymi funkcjami instalacji wydobywczej i ich kontroli;
24. „właściciel” oznacza osobę uprawnioną do kontroli działalności instalacji innej niż wydobywczą;
25. „wydobycie ropy naftowej i gazu ziemnego” oznacza wydobycie ropy naftowej i gazu ziemnego z warstw podziemnych obszaru będącego przedmiotem zezwolenia do celów komercyjnych, w tym przetwarzanie ropy naftowej i gazu ziemnego na morzu oraz ich transport przez powiązaną infrastrukturę złożoną z rur i innych elementów, a także przez głowice szybów na dnie morza, i/lub magazynowanie gazu w formacjach podpowierzchniowych w celu jego późniejszego odzyskania;

26. „instalacja wydobywcza” oznacza instalację wykorzystywaną do celów wydobycia ropy naftowej i gazu ziemnego;
27. „zezwolenie na wydobycie” oznacza zezwolenie udzielone przez państwo członkowskie na wydobycie ropy naftowej i gazu;
28. „przedstawiciele społeczeństwa” oznacza jedną osobę fizyczną lub prawną, bądź więcej osób fizycznych lub prawnych, lub – zgodnie z krajowymi przepisami lub praktyką krajową – ich towarzystwa, organizacje lub grupy;
29. „właściwy organ” oznacza (w kontekście reagowania na wypadek awarii spowodowanej wypadkiem na morskiej instalacji wydobywczej) podstawową organizację reagującą w państwie członkowskim w przypadku awarii, odpowiedzialną za uruchomienie działań w odpowiedzi na awarię spowodowaną poważnym wypadkiem związanym z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich;
30. „ryzyko” oznacza prawdopodobieństwo zaistnienia określonych skutków w danym okresie lub w danych okolicznościach;
31. „odpowiedni” oznacza w pełni właściwy dla danego wymogu lub sytuacji i oparty na obiektywnych dowodach oraz potwierdzony analizą i porównaniem z właściwymi normami lub z innymi rozwiązaniami stosowanymi w porównywalnych sytuacjach przez inne organy lub inny sektor;
32. „eksploatacja odwiertu” oznacza wykonanie odwiertu do celów poszukiwawczych lub wydobywczych, w tym zawieszenie eksploatacji, naprawę lub modyfikację odwiertów, trwałe wyłączenie lub każdą inną operację dotyczącą odwiertu, która może spowodować przypadkowe uwolnienie płynów lub ryzyko wystąpienia poważnego wypadku;
33. „operator odwiertu” oznacza osobę wyznaczoną przez posiadacza zezwolenia do celów planowania i realizacji eksploatacji odwiertu.

ROZDZIAŁ II

ZAPOBIEGANIE POWAŻNYM ZAGROŻENIOM ZWIĄZANYM Z WYDOBYCIEM ROPY NAFTOWEJ I GAZU ZIEMNEGO ZE ZŁÓŻ PODMORSKICH

Artykuł 3

Ogólne zasady zarządzania ryzykiem w działalności związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich

1. Podmioty gospodarcze stosują wszelkie odpowiednie środki w celu zapobiegania poważnym wypadkom podczas prowadzenia działalności związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich. Właściwe organy sprawują nadzór nad operatorami i sprawdzają, czy wywiązują się oni z tego zobowiązania.
2. Operatorzy gwarantują, że wszystkie podmioty, którym zlecono realizację poszczególnych zadań na danej instalacji, również działają zgodnie z wymogami

określonymi w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności w jego załącznikach IV i V. Operatorzy nie są zwolnieni z odpowiedzialności, jakiej podlegają na mocy niniejszego rozporządzenia, nawet w sytuacji gdy za działania lub zaniechania, które doprowadziły lub przyczyniły się do poważnych wypadków, odpowiedzialne są takie podmioty lub ich pracownicy.

3. W razie zaistnienia poważnego wypadku operatorzy i właściwe organy stosują wszelkie odpowiednie środki w celu ograniczenia wpływu wypadku na zdrowie ludzi i na środowisko oraz w miarę możliwości w celu uniknięcia poważnych zakłóceń wydobycia ropy naftowej i gazu ziemnego w Unii.
4. Działalność związaną z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego objętą niniejszym rozporządzeniem prowadzi się w oparciu o systematyczną ocenę prawdopodobieństwa wystąpienia zdarzeń niebezpiecznych oraz ocenę ich skutków, a także w oparciu o środki kontroli wdrażane w celu zapewnienia sytuacji, w której ryzyko poważnych wypadków mających wpływ na ludzi, środowisko i morskie aktywa wydobywcze jest na poziomie możliwym do przyjęcia.

Artykuł 4

Względy dotyczące bezpieczeństwa w ramach procedury przyznawania zezwoleń na działalność związaną z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich zgodnie z dyrektywą 94/22/WE

1. Podejmując decyzje o udzieleniu zezwolenia na działalność związaną z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego zgodnie z dyrektywą 94/22/WE, należy uwzględniać zdolność wnioskodawców do spełnienia wymogów dotyczących działalności objętej zezwoleniem, zgodnie z odpowiednimi przepisami unijnymi, a zwłaszcza zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.
2. Oceniając zdolność finansową podmiotów wnioskujących o zezwolenie na działalność związaną z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich, należy w szczególności odpowiednio uwzględnić ryzyko, zagrożenia i inne istotne informacje dotyczące danego obszaru i danego etapu działalności poszukiwawczej i wydobywczej, jak również zdolności finansowe wnioskodawcy, w tym wszelkie rodzaje zabezpieczenia finansowego i zdolność do pokrycia zobowiązań, jakie mogą potencjalnie wynikać z danego rodzaju działalności związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich, zwłaszcza zobowiązań z tytułu szkód wyrządzonych środowisku.
3. Zezwolenia na działalność w zakresie poszukiwania podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego oraz na działalność wydobywczą wydaje się oddzielnie.
4. Oceniając zdolność techniczną i finansową podmiotów wnioskujących o zezwolenie na działalność związaną z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego, organy wydające zezwolenia zgodnie z dyrektywą 94/22/WE uwzględniają ryzyko, zagrożenia, a także wszelkie inne istotne informacje dotyczące lokalizacji oraz danego etapu działalności poszukiwawczej i wydobywczej.

Artykuł 5

Udział przedstawicieli społeczeństwa w procedurze wydawania zezwoleń

1. Państwa członkowskie na wczesnym etapie zapewniają przedstawicielom społeczeństwa skuteczną możliwość udziału w procedurach związanych z procedurami wydawania zezwoleń w swoich jurysdykcjach, zgodnie z wymogami określonymi w załączniku I. Stosowane procedury są procedurami określonymi w załączniku II do dyrektywy 2003/35/WE.
2. Państwo członkowskie może wprowadzić bardziej szczegółowe ustalenia dotyczące informowania przedstawicieli społeczeństwa i konsultacji z zainteresowanymi przedstawicielami społeczeństwa.
3. Udział przedstawicieli społeczeństwa organizowany jest w taki sposób, aby zagwarantować, że ujawnienie informacji i udział przedstawicieli społeczeństwa nie spowodują ryzyka dla bezpieczeństwa i ochrony morskich instalacji służących do wydobywania ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich, ani dla ich eksploatacji.

Artykuł 6

Wydawanie zezwoleń na działalność związaną z wydobywaniem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich na obszarze będącym przedmiotem zezwolenia

1. Instalacje są eksploatowane na obszarach będących przedmiotem zezwolenia wyłącznie przez posiadaczy zezwoleń lub podmioty zaangażowane i wyznaczone przez nich do tego celu, a także zatwierdzone przez państwa członkowskie.
2. Jeśli właściwy organ uzna, że osoba wyznaczona przez posiadacza zezwolenia nie jest kompetentna do działania w charakterze operatora instalacji lub operatora odwiertu, posiadacz zezwolenia zostaje o tym zawiadomiony i przejmuje wszystkie obowiązki operatora zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
3. Instalacje określone w ust. 1 nie mogą rozpocząć lub kontynuować działalności jeżeli nie przedstawiono sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń, zgodnie z warunkami i terminami określonymi w art. 10 i 11, lub jeżeli sprawozdanie to nie zostało zatwierdzone przez właściwy organ zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
4. Eksploatacja odwiertów i działalność połączona nie mogą być prowadzone, jeżeli sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń dla instalacji nie zostało zatwierdzone zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu. Ponadto nie można rozpocząć i prowadzić eksploatacji, jeżeli nie przedstawiono właściwemu organowi zawiadomienia o eksploatacji odwiertu lub o działalności połączonej, zgodnie z warunkami i terminami określonymi w art. 13 i 14, lub jeżeli właściwy organ wyrazi sprzeciw wobec treści zawiadomienia.

Artykuł 7

Odpowiedzialność za szkody wyrządzone środowisku

1. Posiadacz zezwolenia ponosi odpowiedzialność, zgodnie z dyrektywą 2004/35/WE, za zapobieganie szkodom wyrządzonym środowisku, spowodowanym działaniami

związanymi z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich prowadzonymi przez posiadacza zezwolenia lub przez dowolny podmiot uczestniczący w działalności związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich na podstawie umowy z posiadaczem zezwolenia, oraz za usuwanie tych szkód. Procedura wydawania zezwoleń na prowadzenie działalności określonej w niniejszym rozporządzeniu nie wpływa na odpowiedzialność posiadacza zezwolenia.

Artykuł 8
Właściwy organ krajowy

1. Państwa członkowskie, w których prowadzona jest działalność związana z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich, wyznaczają właściwy organ odpowiedzialny za realizację zobowiązań określonych w niniejszym rozporządzeniu.
2. Właściwe organy wyznaczone zgodnie z ust. 1 są odpowiedzialne za następujące zadania:
 - a) ocena i zatwierdzanie sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń, ocena zawiadomień dotyczących projektów oraz ocena zawiadomień o eksploatacji odwiertów i o działalności połączonej, a także ocena innych dostarczonych mu dokumentów o podobnym charakterze;
 - b) prowadzenie kontroli i postępowań wyjaśniających, a także stosowanie działań związanych z egzekwowaniem przepisów;
 - c) sporządzanie sprawozdań wymaganych na mocy niniejszego rozporządzenia.
3. Właściwy organ jest zorganizowany zgodnie z postanowieniami art. 19, tak aby zapewnić niezależną realizację potencjalnie sprzecznych zadań, dostępność wiedzy eksperckiej i ogólną skuteczność regulacji działalności związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich.
4. Państwa członkowskie zapewnią właściwemu organowi wystarczające zasoby, aby mógł on realizować swoje zadania zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.
5. Właściwy organ dokłada starań, aby opracować i wdrożyć skoordynowane lub wspólne procedury wymagane do realizacji funkcji powierzonych mu na mocy niniejszego rozporządzenia i do spełniania wymogów obowiązujących na mocy wszelkich innych unijnych przepisów prawnych. Jeżeli właściwy organ stanowią różne agencje, powinny one unikać powielania funkcji regulacyjnych.

ROZDZIAŁ III
PRZYGOTOWANIE I REALIZACJA DZIAŁALNOŚCI ZWIĄZANEJ Z WYDOBYCIEM
ROPY NAFTOWEJ I GAZU ZIEMNEGO ZE ZŁÓŻ PODMORSKICH W OPARCIU
O OCENĘ RYZYKA

Artykuł 9

Warunki eksploatacji morskich instalacji wydobywczych

1. Z zastrzeżeniem przepisów przejściowych określonych w art. 39, operator instalacji wydobywczej lub innej niż wydobywca przekazuje właściwemu organowi następujące dokumenty:
 - a) w przypadku planowanej instalacji wydobywczej – zawiadomienie dotyczące projektu, zgodnie z wymogami określonymi w części 1 załącznika II;
 - b) sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń zawierające szczegółowe dane określone w art. 10 lub art. 11;
 - c) wewnętrzny plan działania na wypadek awarii, sporządzony zgodnie z art. 12 i włączony do sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń;
 - d) streszczenie polityki operatora dotyczącej zapobiegania poważnym wypadkom, sporządzone zgodnie z art. 18 i włączone do sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń.
2. Właściwy organ otrzymuje zawiadomienie dotyczące projektu nie później niż 24 tygodnie przed planowanym złożeniem sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń dotyczącego planowanej działalności.
3. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń zostaje złożone właściwemu organowi w terminie określonym przez właściwy organ, ale nie później niż 12 tygodni przed planowanym rozpoczęciem działalności

Artykuł 10

Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń dla instalacji wydobywczej

1. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń dla instalacji wydobywczej zawiera szczegółowe dane określone w częściach 2 i 5 załącznika II.
2. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń dla instalacji wydobywczej może być sporządzone w odniesieniu do grupy instalacji, pod warunkiem uzyskania zgody właściwego organu.
3. W przypadku istotnych modyfikacji instalacji wydobywczej lub jej planowanego demontażu sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń dla instalacji wydobywczej zostaje zmienione zgodnie z częścią 6 załącznika II, a następnie zostaje przedłożone właściwemu organowi.

4. Jeżeli w celu zatwierdzenia sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń wymagane są dodatkowe informacje, właściwy organ zwraca się o dodatkowe informacje lub o wprowadzenie zmian w złożonych dokumentach.
5. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń dla instalacji wydobywczej zmienione zgodnie z ust. 3 składane jest właściwemu organowi w terminie określonym przez właściwy organ, ale nie później niż 6 tygodni przed planowanym rozpoczęciem prac. Planowane prace nie rozpoczynają się dopóki właściwy organ nie zatwierdzi zmienionego sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń dla instalacji wydobywczej.
6. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń dla instalacji wydobywczej podlega regularnemu przeglądowi, przeprowadzanemu przez operatora przynajmniej co 5 lat lub częściej, zgodnie z wymogami określonymi przez właściwy organ, a wyniki przeglądu przedstawiane są właściwemu organowi.

Artykuł 11

Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń dla instalacji innej niż wydobywcza

1. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń dla instalacji innej niż wydobywcza zawiera szczegółowe dane określone w częściach 3 i 5 załącznika II.
2. W przypadku istotnych modyfikacji instalacji innej niż wydobywcza lub jej planowanego demontażu sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń dla instalacji innej niż wydobywcza zostaje zmienione zgodnie z częścią 6 załącznika II (z wyłączeniem pkt 4), a następnie zostaje przedłożone właściwemu organowi.
3. W przypadku stałej instalacji innej niż wydobywcza sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń zmienione zgodnie z ust. 2 zostaje złożone właściwemu organowi w terminie określonym przez właściwy organ, ale nie później niż 2 tygodnie przed planowanym rozpoczęciem prac. Planowane prace nie rozpoczynają się dopóki właściwy organ nie zatwierdzi zmienionego sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń dla instalacji innej niż wydobywcza.
4. W przypadku ruchomej instalacji innej niż wydobywcza sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń zmienione zgodnie z ust. 2 zostaje złożone właściwemu organowi w terminie określonym przez właściwy organ, ale nie później niż 2 tygodnie przed terminem rozpoczęcia działalności przez instalację. Instalacja nie może rozpocząć działalności dopóki właściwy organ nie zatwierdzi zmienionego sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń dla instalacji innej niż wydobywcza.
5. Jeżeli w celu zatwierdzenia sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń wymagane są dodatkowe informacje, właściwy organ zwraca się o dodatkowe informacje lub o wprowadzenie zmian w złożonych dokumentach.
6. Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń dla instalacji innej niż wydobywcza podlega regularnemu przeglądowi, przeprowadzanemu przez operatora przynajmniej co 5 lat lub częściej, zgodnie z wymogami określonymi przez właściwy organ. Wyniki przeglądu przedstawiane są właściwemu organowi.

Artykuł 12
Wewnętrzne plany działania na wypadek awarii

1. Operatorzy opracowują wewnętrzne plany działania na wypadek awarii, uwzględniając ocenę ryzyka wystąpienia poważnych wypadków dokonaną w trakcie sporządzania ostatniego sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń. W przypadku wykonywania odwiertu z ruchomej instalacji innej niż wydobywcza, ocena ryzyka sporządzona zgodnie z zawiadomieniem o eksploatacji odwiertu zostaje włączona do planu działania na wypadek awarii instalacji.
2. Wewnętrzny plan działania na wypadek awarii dla instalacji wydobywczych i innych niż wydobywcze zostaje złożony właściwemu organowi jako część sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń.
3. W przypadku zmiany wewnętrznego planu działania na wypadek awarii ze względu na szczególny charakter lokalizacji odwiertu instalacje inne niż wydobywcze, które eksploatują odwiert, zawiadamiają właściwy organ o takiej zmianie wewnętrznego planu działania na wypadek awarii składając zawiadomienie o eksploatacji odwiertu.

Artykuł 13
Zawiadomienie o eksploatacji odwiertu

1. Co najmniej 21 dni przed rozpoczęciem eksploatacji odwiertu operator odwiertu przesyła właściwemu organowi zawiadomienie zawierające szczegółowe informacje dotyczące projektu odwiertu i jego eksploatacji, zgodnie z wymogami określonymi w części 4 załącznika II.
2. Przed umożliwieniem rozpoczęcia eksploatacji odwiertu właściwy organ dokonuje analizy zawiadomienia i podejmuje działania, które uznaje za konieczne.
3. Operator odwiertu bezzwłocznie zawiadamia właściwy organ o każdej istotnej zmianie szczegółowych informacji zawartych w zawiadomieniu o eksploatacji odwiertu i jednocześnie zawiadamia niezależnego rzeczoznawcę ds. weryfikacji odwiertów zgodnie z art. 15 ust. 3 lit. b).

Artykuł 14
Zawiadomienie o działalności połączonej

1. Operator instalacji, która ma brać udział w działalności połączonej, przesyła właściwemu organowi zawiadomienie zawierające szczegółowe informacje o działalności połączonej, zgodnie z wymogami określonymi w części 7 załącznika II. Operatorzy poszczególnych instalacji mogą uzgodnić, że zawiadomienie o działalności połączonej sporządza w ich imieniu jeden z tych operatorów. Zawiadomienie zostaje przekazane nie później niż 21 dni przed rozpoczęciem działalności połączonej.
2. Przed umożliwieniem rozpoczęcia działalności połączonej właściwy organ dokonuje analizy zawiadomienia i podejmuje działania, które uznaje za konieczne.

3. Operator, który sporządził zawiadomienie, bezzwłocznie zawiadamia właściwy organ o każdej istotnej zmianie szczegółowych informacji zawartych w zawiadomieniu.

Artykuł 15

Weryfikacja przez niezależną stronę trzecią

1. Operatorzy ustanawiają system weryfikacji przez niezależną stronę trzecią i system kontroli odwiertów, a także uwzględniają te systemy w polityce dotyczącej zapobiegania poważnym wypadkom, która jest włączona do sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń zgodnie z art. 18.
2. Wybór niezależnej strony trzeciej do celów weryfikacji i wybór projektów systemów weryfikacji przez niezależną stronę trzecią oraz systemów niezależnej kontroli odwiertu spełniają kryteria określone w części 5 załącznika II.
3. System weryfikacji przez niezależną stronę trzecią w odniesieniu do instalacji wydobywczych i innych niż wydobywcze ustanawia się:
 - a) dla instalacji, aby zapewnić niezależne potwierdzenie, że poszczególne systemy i elementy kluczowe dla bezpieczeństwa określone w ocenach ryzyka i w ramach systemu zarządzania bezpieczeństwem są odpowiednie i aktualne, a harmonogram kontroli i testowania systemu kontroli poważnych zagrożeń jest odpowiedni, aktualny i działa zgodnie z zamierzeniami;
 - b) w odniesieniu do planów odwiertów, aby zapewnić niezależne potwierdzenie, że projekt odwiertu i środki kontroli odwiertu są odpowiednie w kontekście przewidywanych warunków eksploatacji odwiertu oraz że są zachowane jako podstawa, jeżeli projekt odwiertu z jakichkolwiek powodów ulegnie zmianie.
4. Na wniosek właściwego organu operatorzy udostępniają mu wyniki weryfikacji przeprowadzonej przez niezależną stronę trzecią zgodnie z niniejszym artykułem ust. 3 lit. a).
5. Operatorzy zapewniają uwzględnienie ustaleń i uwag dokonanych przez niezależnego rzeczoznawcę ds. weryfikacji odwiertów zgodnie z niniejszym artykułem ust. 3 lit. b) w zawiadomieniu o eksploatacji odwiertu przewidzianym w art. 13.
6. W przypadku instalacji wydobywczych system weryfikacji ustanawia się przed złożeniem sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń właściwemu organowi. W przypadku instalacji innych niż wydobywcze system ten ustanawia się przed rozpoczęciem danego działania instalacji innej niż wydobywcza.
7. Instalacje inne niż wydobywcze działające na wodach Unii spełniają wymogi właściwych konwencji międzynarodowych, wymienionych w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady nr 391/2009/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r.²², lub równoważnych norm określonych w Kodeksie konstrukcji i wyposażenia ruchomych

²² Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 11.

platform wiertniczych (kodeks MODU 2009). Są one certyfikowane przez organizację uznaną przez Unię zgodnie z powyższym rozporządzeniem.

Artykuł 16 *Uprawnienia do zakazywania działalności*

1. W przypadku stwierdzenia poważnych uchybień dotyczących środków zaproponowanych przez operatora w celu zapobiegania poważnym wypadkom i ograniczania ich skutków zgodnie z art. 10, 11, 13 i 14 właściwy organ wprowadza zakaz eksploatacji lub zakaz oddania do eksploatacji instalacji lub części instalacji.
2. W przypadku niezłożenia sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń wymaganego na mocy art. 10 i 11 lub zawiadomień wymaganych na mocy art. 13 i 14 w odpowiednim terminie, w wyjątkowych sytuacjach właściwy organ – uznawszy, że ochrona bezpieczeństwa i środowiska nie została naruszona – może wyrazić zgodę na przedłużenie terminu złożenia sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń lub zawiadomienia.
3. Właściwy organ zobowiązuje operatora do zastosowania wszelkich odpowiednich środków uzupełniających, jakie właściwy organ uzna za niezbędne, aby zapewnić ponowne spełnienie wymogu określonego w art. 3 ust. 1.
4. Jeżeli wynik kontroli, okresowy przegląd sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń przewidziany w art. 10 i 11 lub zmiany w zawiadomieniach przewidzianych w art. 13 i 14 wskazują na niespełnienie wymogów niniejszego rozporządzenia lub na istnienie uzasadnionych obaw w odniesieniu do bezpieczeństwa działalności lub bezpieczeństwa instalacji, właściwy organ wprowadza zakaz eksploatacji instalacji lub części instalacji.

Artykuł 17 *Skutki transgraniczne*

1. Jeżeli państwo członkowskie uznaje, że eksploatacja odwiertu lub eksploatacja instalacji może mieć znaczny negatywny wpływ na wody innego państwa członkowskiego w razie wypadku, lub jeżeli państwo członkowskie, które jest potencjalnie narażone na taki wpływ, złoży odpowiedni wniosek, państwo członkowskie, w którego jurysdykcji planowane jest rozpoczęcie działalności, przekazuje państwu członkowskiemu narażonemu na negatywny wpływ odpowiednie informacje i podejmuje działania na rzecz przyjęcia wspólnych środków zapobiegawczych, aby zapobiec szkodom.
2. Zastosowanie ust. 1 nie ma wpływu na inne odpowiednie przepisy prawne Unii, w szczególności takie jak dyrektywa Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne²³ oraz konwencja o ocenach oddziaływania na środowisko w kontekście transgranicznym.

²³ Dz.U. L 175 z 5.7.1985, s. 40.

ROZDZIAŁ IV

NAJLEPSZE PRAKTYKI W ZAKRESIE KONTROLI POWAŻNYCH ZAGROŻEŃ

Artykuł 18

Zapobieganie poważnym wypadkom przez operatorów

1. Operatorzy przygotowują dokument określający ich politykę zapobiegania poważnym wypadkom i zapewniają wdrożenie tej polityki we wszystkich aspektach prowadzonej przez nich morskiej działalności wydobywczej, w tym poprzez wprowadzenie odpowiednich mechanizmów monitorowania w celu zapewnienia skuteczności tej polityki.
2. Dokument wymieniony w ust. 1 przedkłada się właściwym organom jako część sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń wymaganego na mocy art. 10 i 11 lub jako część zawiadomienia o eksploatacji odwiertu wymaganego na mocy art. 13.
3. Operatorzy opisują swoje ustalenia organizacyjne w zakresie kontroli poważnych zagrożeń w ramach systemu zarządzania bezpieczeństwem, w tym ustalenia dotyczące sporządzania i składania sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń, a także zawiadomień o eksploatacji odwiertu, odpowiednio na mocy art. 10, 11 i 13, jak również swoje systemy weryfikacji mechanizmów kontroli poważnych zagrożeń dokonywanej przez niezależne strony trzecie zgodnie z art. 15 oraz częścią 5 załącznika II.
4. Politykę i systemy zarządzania bezpieczeństwem opracowuje się zgodnie z wymogami określonymi w załączniku IV i wyraźnie podkreśla się w nich, że za kontrolę ryzyka poważnych zagrożeń wynikającego z działalności operatora odpowiedzialność ponosi głównie sam operator.
5. Zgodnie z art. 27 operatorzy określają i regularnie konsultują z przedstawicielami odpowiednich państw członkowskich priorytety sektora w zakresie tworzenia i/lub zmiany norm i wytycznych dotyczących najlepszych praktyk w kontroli zagrożeń związanych z poważnymi wypadkami na morskich obiektach wydobywczych w trakcie całego cyklu obejmującego projektowanie i prowadzenie morskiej działalności wydobywczej, a jako minimum stosują schemat określony w załączniku IV.
6. Posiadacze zezwoleń, operatorzy i główni wykonawcy posiadający siedzibę w Unii podejmują starania, aby ich działalność związana z wydobywaniem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich prowadzona poza Unią była zgodna z zasadami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

Artykuł 19

Wymogi dotyczące właściwego organu

1. Właściwy organ dokonuje odpowiednich ustaleń, aby zapewnić swoją niezależność od konfliktów interesów między działalnością regulacyjną dotyczącą ochrony bezpieczeństwa i środowiska a pełnionymi przez niego funkcjami związanymi z

rozwojem gospodarczym państwa członkowskiego, polegającymi zwłaszcza na udzielaniu zezwoleń na działalność związaną z wydobywaniem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich oraz na prowadzeniu polityki w zakresie powiązanych z taką działalnością przychodów i poboru tych przychodów.

2. Właściwy organ wyraźnie określa zakres swoich obowiązków i funkcji w taki sposób, aby odpowiedzialność za kontrolę ryzyka poważnych zagrożeń nie spoczywała głównie na nim, zgodnie z art. 18 ust. 3.
3. Właściwy organ określa metody szczegółowej oceny sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń i zawiadomień wymaganych na mocy art. 10, 11, 13 i 14, działań kontrolnych, postępowań wyjaśniających oraz działań związanych z egzekwowaniem przepisów w odniesieniu do aspektów dotyczących poważnych zagrożeń dla działalności związanej z wydobywaniem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich prowadzonej w jego jurysdykcji.
4. Podstawę organizacji właściwego organu i stosowanych przez niego procedur operacyjnych stanowią zasady określone w załączniku III.

Artykuł 20

Zapewnienie zgodności z ramami regulacyjnymi dotyczącymi zapobiegania poważnym wypadkom

1. Operatorzy przestrzegają niniejszego rozporządzenia i stosują środki określone w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń dla instalacji wydobywczych i innych niż wydobywcze oraz w planach wymienionych w zawiadomieniach o eksploatacji odwiertu i o działalności połączonej sporządzonych zgodnie z art. 10, 11, 13 i 14.
2. Jeżeli brak zgodności z przepisami ust. 1 niniejszego artykułu powoduje bezpośrednie zagrożenie dla zdrowia ludzkiego lub znaczące bezpośrednie zagrożenie dla bezpieczeństwa i/lub środowiska, operator wstrzymuje eksploatację instalacji lub jej odpowiedniej części do momentu przywrócenia zgodności z przepisami.
3. W przypadku zastosowania środków wymienionych w ust. 2 niniejszego artykułu operator bezzwłocznie zawiadamia o nich właściwy organ.
4. Właściwy organ opracowuje roczne plany skutecznego nadzoru, obejmujące również kontrole, dotyczące działań wiążących się z poważnymi zagrożeniami, opierając się na ocenie ryzyka i zwracając szczególną uwagę na dokumenty złożone zgodnie z art. 9 oraz sprawdzając ich zgodność z przepisami, a także monitoruje ich skuteczność i stosuje niezbędne środki w celu ich udoskonalania.

Artykuł 21

Anonimowe zgłaszanie problemów dotyczących bezpieczeństwa

1. Właściwe organy ustanawiają procedury umożliwiające anonimowe zgłaszanie problemów dotyczących bezpieczeństwa i/lub środowiska związanych z wydobywaniem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich. Właściwe organy

ustanawiają również procedury analizy takich zgłoszeń, gwarantując jednocześnie zachowanie anonimowości osób, które dokonują zgłoszeń.

2. Operatorzy przekazują szczegółowe informacje o ustaleniach krajowych wymaganych na mocy ust. 1 swoim pracownikom oraz pracownikom swoich podwykonawców, a także zapewniają uwzględnienie informacji o anonimowym zgłaszaniu problemów w ramach odpowiednich szkoleń i działań informacyjnych.

ROZDZIAŁ V PRZEJRZYSTOŚĆ I WYMIANA INFORMACJI

Artykuł 22 Wymiana informacji

1. Operatorzy i właściwe organy wymieniają przynajmniej informacje określone w załączniku VI.
2. Komisja określa za pomocą aktu wykonawczego wspólny format sprawozdań do celów przekazywania danych oraz precyzuje, jakimi informacjami należy się wymieniać. Taki akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą określoną w art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
3. Państwa członkowskie prowadzą aktualne rejestry zasobów wykorzystywanych w przypadkach awarii, jakie udostępniane są w ich jurysdykcjach przez podmioty publiczne i prywatne. Rejestry te udostępnia się innym państwom członkowskim lub potencjalnie narażonym na negatywny wpływ państwom trzecim, a także Komisji.

Artykuł 23 Przejrzystość

1. Informacje wymagane na mocy załącznika VI udostępnia się do wiadomości publicznej bez potrzeby składania wniosku zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi Unii dotyczącymi dostępu do informacji dotyczących środowiska.
2. Komisja określa za pomocą aktu wykonawczego wspólny format publikacji, który umożliwia łatwe porównywanie danych transgranicznych. Akt wykonawczy przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą określoną w art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011. Celem wspólnego formatu publikacji, który powinien być dostępny dla ogółu społeczeństwa, jest umożliwienie wiarygodnego porównywania działań krajowych i praktyk regulacyjnych zgodnie z niniejszym artykułem i art. 24.
3. Publikując krajowe plany działania na wypadek awarii zgodnie z art. 30, państwa członkowskie gwarantują, że ujawnione informacje nie powodują ryzyka dla bezpieczeństwa i ochrony morskich instalacji wydobywczych oraz ich działalności.

Artykuł 24

Sprawozdania dotyczące wpływu działalności związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich na bezpieczeństwo i środowisko

1. Państwa członkowskie sporządzają roczne sprawozdanie dotyczące:
 - a) liczby, wieku i lokalizacji instalacji znajdujących się w ich jurysdykcjach;
 - b) liczby i rodzaju przeprowadzonych działań kontrolnych i postępowań wyjaśniających, wszystkich podjętych środków związanych z egzekwowaniem przepisów, decyzji o skierowaniu spraw do prokuratury;
 - c) danych dotyczących incydentów, zgodnie ze wspólnym systemem składania sprawozdań określonym w art. 22;
 - d) każdej istotnej zmiany ram regulacyjnych dotyczących morskiej działalności wydobywczej;
 - e) wyników w zakresie ochrony bezpieczeństwa i środowiska związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich w ich jurysdykcjach.
2. Państwa członkowskie wyznaczają organ odpowiedzialny za wymianę informacji zgodnie z art. 22 oraz za publikację informacji zgodnie z art. 23, a następnie przekazują Komisji odpowiednie zawiadomienie.
3. Co dwa lata Komisja publikuje sprawozdania na temat bezpieczeństwa eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego w Unii, opierając się na informacjach przekazanych jej przez państwa członkowskie i Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu. Zgodnie z art. 26 odpowiednie państwa członkowskie zapewniają Komisji pomoc przy realizacji tego zadania.

Artykuł 25

Postępowanie wyjaśniające po poważnym wypadku

1. Bezpośrednio po poważnym wypadku operator przekazuje właściwemu organowi odpowiednie informacje, w tym o okolicznościach wypadku i o jego skutkach.
2. Państwa członkowskie prowadzą szczegółowe postępowania wyjaśniające dotyczące poważnych wypadków wiążących się z istotnymi szkodami (dla ludzi i środowiska) lub powodujących znaczną utratę aktywów. Sprawozdanie z postępowania wyjaśniającego zawiera ocenę efektywności działań regulacyjnych podjętych przez właściwy organ w odniesieniu do danej instalacji w okresie poprzedzającym wypadek, a także, w razie potrzeby, zalecenia dotyczące niezbędnych zmian odpowiednich praktyk regulacyjnych.
3. Streszczenie sprawozdania z postępowania wyjaśniającego opracowanego zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu udostępnia się Komisji w momencie zamknięcia postępowania wyjaśniającego lub zamknięcia postępowania prawnego, w zależności od tego, które nastąpi później. Szczegółową wersję sprawozdania uwzględniającą

potencjalne ograniczenia prawne podaje się do publicznej wiadomości zgodnie z art. 22 i 23.

4. Po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego zgodnie z ust. 2 właściwy organ wdraża wszelkie zalecenia sformułowane w toku postępowania wyjaśniającego, które mieszczą się w ramach jego uprawnień.

Artykuł 26

Poufność

1. Właściwe organy udostępniają informacje otrzymane na mocy niniejszego rozporządzenia wszystkim osobom fizycznym lub prawnym, które się o takie informacje zwracają.
2. Wnioski o udzielenie informacji otrzymane przez właściwy organ zgodnie z niniejszym rozporządzeniem mogą być odrzucone, jeżeli spełniono warunki określone w art. 4 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/4/WE²⁴.
3. Zgodnie z ust. 2, lub do celów zapewnienia udziału przedstawicieli społeczeństwa zgodnie z art. 5, operator przekazuje właściwemu organowi i podaje do wiadomości publicznej wersję dokumentu, która nie zawiera informacji poufnych.

ROZDZIAŁ IV

KOORDYNACJA I WSPÓLPRACA

Artykuł 27

Współpraca pomiędzy państwami członkowskimi

1. Właściwe organy regularnie wymieniają się wiedzą, informacjami i doświadczeniem, a także uczestniczą w konsultacjach dotyczących stosowania odpowiednich krajowych i unijnych ram prawnych, które prowadzone są z sektorem, z innymi zainteresowanymi stronami oraz z Komisją.
2. Informacje wymieniane zgodnie z ust. 1 dotyczą w szczególności funkcjonowania środków oceny ryzyka, zapobiegania wypadkom, weryfikacji zgodności z przepisami oraz reagowania w przypadku awarii w odniesieniu do działalności związanej z wydobywaniem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich w Unii, a także – w stosownych przypadkach – poza jej granicami.
3. Należy jasno określić priorytety i procedury dotyczące przygotowania i aktualizacji dokumentów zawierających wytyczne w celu identyfikacji i ułatwienia wdrażania najlepszych praktyk w obszarach określonych w ust. 2.
4. Państwo członkowskie może zwrócić się do pozostałych państw członkowskich uczestniczących w wymianie informacji zgodnie z ust. 1 o opinię dotyczącą

²⁴ Dz.U. L 41 z 14.2.2003, s. 26.

wszelkich decyzji innego państwa członkowskiego, które mogą mieć niekorzystny wpływ transgraniczny.

Artykuł 28

Skoordynowane podejście w zakresie bezpieczeństwa w regionach sąsiadujących i w ramach działalności międzynarodowej

1. Komisja, w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi, wspiera współpracę z państwami trzecimi, które prowadzą działalność związaną z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego w tych samych regionach morskich, co państwa członkowskie, w tym również – w stosownych przypadkach – w ramach regionalnych konwencji morskich.
2. Komisja ocenia bezpieczeństwo działalności związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich na wodach państw trzecich sąsiadujących z wodami państw członkowskich, a także wspiera przyjęcie skoordynowanego podejścia w zakresie wzajemnej wymiany doświadczeń oraz wspierania działań zapobiegawczych i regionalnych planów działania na wypadek awarii.
3. Komisja wspiera wprowadzanie wysokich norm bezpieczeństwa w działalności związanej z wydobyciem ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich na poziomie międzynarodowym poprzez działania na właściwych forach globalnych i regionalnych, w tym na forach poświęconych wodom arktycznym.

ROZDZIAŁ VII

PRZYGOTOWANIE I REAGOWANIE W PRZYPADKU AWARII

Artykuł 29

Wymogi dotyczące wewnętrznych planów działania na wypadek awarii

1. Wewnętrzne plany działania na wypadek awarii są sporządzane przez operatora, tak aby:
 - a) można było je zastosować w celu ograniczenia skutków poważnego wypadku w jego początkowej fazie do instalacji lub do strefy zamkniętej ustanowionej przez państwo członkowskie dookoła granicy instalacji lub podwodnej głowicy odwiertu;
 - b) można było z nich korzystać przy zachowaniu zgodności z zewnętrznymi planami działania na wypadek awarii, jeżeli skutki wypadku wykroczyły poza instalację.
2. Operator utrzymuje urządzenia i wiedzę niezbędne do realizacji planu, tak aby były one dostępne przez cały czas, i udostępnia je państwu członkowskiemu w związku z realizacją zewnętrznego planu działania na wypadek awarii.
3. Wewnętrzny plan działania na wypadek awarii sporządza się zgodnie z przepisami określonymi w załączniku V i aktualizuje się go, w stosownych przypadkach, zgodnie ze zmianami w ocenie ryzyka poważnych zagrożeń w planie eksploatacji

odwiertu lub zgodnie ze zmianami w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń. O każdej takiej aktualizacji informuje się organ odpowiedzialny za sporządzanie zewnętrznych planów działania na wypadek awarii dla danego obszaru.

4. Wewnętrzny plan działania na wypadek awarii zostaje połączony z innymi przepisami dotyczącymi ochrony pracowników i ratowania ich z zagrożonej instalacji, tak aby zapewnić przeżycie jak największej liczby osób.
5. Operator regularnie testuje skuteczność wewnętrznych planów działania na wypadek awarii.

Artykuł 30

Zewnętrzne plany działania i przygotowanie na wypadek awarii

1. Państwa członkowskie opracowują zewnętrzne plany działania na wypadek awarii uwzględniające wszystkie instalacje służące do wydobywania ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich, a także potencjalnie dotknięte obszary leżące w ich jurysdykcji.
2. Zewnętrzne plany działania na wypadek awarii opracowuje się we współpracy z odpowiednimi operatorami, a także – w stosownych przypadkach – z posiadaczami zezwoleń, oraz dostosowuje się je do wewnętrznych planów działania na wypadek awarii instalacji umiejscowionych lub planowanych na danym obszarze. Należy również uwzględnić każdą aktualizację planów wewnętrznych zgłoszoną przez operatora.
3. Zewnętrzne plany działania na wypadek awarii opracowuje się zgodnie z przepisami załączników I i V oraz udostępnia się je Komisji, a w stosownych przypadkach podaje się je do wiadomości publicznej.
4. Państwa członkowskie stosują wszystkie odpowiednie środki w celu osiągnięcia wysokiego poziomu kompatybilności i interoperacyjności wiedzy i urządzeń wykorzystywanych w sytuacjach awaryjnych we wszystkich państwach członkowskich w danym regionie geograficznym, a w stosownych przypadkach również poza takim regionem. Państwa członkowskie zachęcają sektor do opracowywania kompatybilnych instrumentów służących do reagowania w sytuacjach awaryjnych zgodnie z intencjami niniejszego ustępu.
5. Operatorzy współpracują z państwami członkowskimi przy wdrażaniu przepisów ust. 4 niniejszego artykułu.
6. Państwa członkowskie prowadzą aktualne rejestry zasobów wykorzystywanych w przypadkach awarii, jakie udostępniane są w ich jurysdykcjach przez podmioty publiczne i prywatne. Rejestry te udostępnia się innym państwom członkowskim lub – na zasadzie wzajemności – potencjalnie narażonym na negatywny wpływ państwom trzecim, a także Komisji.
7. Państwa członkowskie i operatorzy regularnie testują swoje przygotowanie do skutecznego reagowania w razie wypadków związanych z eksploatacją podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego.

Artykuł 31
Mechanizmy reagowania na wypadek awarii

1. Operator bezzwłocznie informuje właściwe organy o poważnym wypadku lub o sytuacji wiążącej się z bezpośrednim ryzykiem wystąpienia poważnego wypadku. W razie konieczności właściwe organy udzielają danemu operatorowi pomocy, tak aby zapobiec zwiększeniu ryzyka lub skali wypadku.
2. W razie wypadku właściwe organy we współpracy z operatorami stosują wszelkie niezbędne środki, aby zapobiec zwiększeniu skali wypadku i ograniczyć jego skutki.
3. W razie wypadku, którego opanowanie przekracza możliwości krajowych mechanizmów reagowania, państwo członkowskie może zwrócić się o dodatkową pomoc do państw członkowskich oraz do Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu za pośrednictwem unijnego mechanizmu ochrony ludności ustanowionego decyzją Rady 2007/779/WE.
4. W trakcie działań podjętych w odpowiedzi na awarię państwo członkowskie gromadzi informacje niezbędne do pełnej analizy wypadku.

Artykuł 32
Transgraniczne przygotowanie i mechanizmy reagowania na wypadek awarii

1. W przypadku gdy transgraniczny wpływ wypadków związanych z eksploatacją podmorskich złóż ropy naftowej i gazu można przewidzieć, państwa członkowskie udostępniają informacje Komisji i państwom członkowskim oraz – na zasadzie wzajemności – państwom trzecim potencjalnie narażonym na negatywne skutki wypadków, a także uwzględniają zidentyfikowane ryzyko sporządzając zewnętrzny plan działania na wypadek awarii. Takie państwa członkowskie koordynują swoje plany działania na wypadek awarii, aby w razie wypadku ułatwić wspólną reakcję.
2. Państwa członkowskie koordynują środki dotyczące obszarów położonych poza granicami Unii, tak aby zapobiec potencjalnym negatywnym skutkom eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego.
3. Państwa członkowskie regularnie testują swoje przygotowanie do skutecznego reagowania w razie wypadków we współpracy z państwami członkowskimi potencjalnie narażonymi na skutki wypadków, właściwymi agencjami unijnymi lub państwami trzecimi. Komisja może włączyć się do realizacji działań mających na celu testowanie transgranicznych i unijnych mechanizmów reagowania na wypadek awarii.
4. W razie poważnego wypadku lub bezpośredniego zagrożenia poważnym wypadkiem, który ma lub może spowodować skutki transgraniczne, państwo członkowskie, w którego jurysdykcji wystąpiła awaria, bezzwłocznie zawiadamia Komisję i te państwa członkowskie, które mogą być narażone na skutki awarii.

ROZDZIAŁ VIII PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 33 Sankcje

Państwa członkowskie określają sankcje za naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia przez sektor, a także stosują wszelkie środki niezbędne, aby zapewnić wdrożenie tych sankcji. Określone sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 34 Uprawnienia przekazane Komisji

1. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 35 niniejszego rozporządzenia w celu dostosowywania treści wymogów określonych w załącznikach I do VI do zmian związanych z rozwojem technologii i ewolucją procedur.
2. Komisja może również przyjmować akty delegowane zgodnie z art. 35 niniejszego rozporządzenia w celu dokładniejszego określenia wymogów rozporządzenia w odniesieniu do:
 - a) szczegółowych informacji przekazywanych w zawiadomieniu dotyczącym projektu lub w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń, które określono w częściach 1, 2, 3 i 6 załącznika II;
 - b) zawiadomienia o eksploatacji odwiertu/działalności połączonej, które określono w częściach 4 i 7 załącznika II;
 - c) wymogów dotyczących weryfikacji przez niezależną stronę trzecią, które określono w części 5 lit. d) załącznika II, oraz wymogów dotyczących funkcjonowania i organizacji właściwych organów, które określono w załączniku III; oraz
 - d) wymogów dotyczących zapobiegania poważnym zagrożeniom przez operatorów, które określono w załączniku IV.

Artykuł 35 Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 34, powierza się Komisji na czas nieokreślony od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 34, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja

o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 34 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 36 Procedura komitetu

1. Komisja wspomagana jest przez komitet. Komitet jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 37 Zmiana dyrektywy 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu²⁵

1. Artykuł 2 ust. 1 lit. b) dyrektywy otrzymuje brzmienie:

„b) szkody wyrządzone w wodach, które stanowią dowolną szkodę mającą znaczący negatywny wpływ na:

 - (i) ekologiczny, chemiczny i/lub ilościowy stan i/lub ekologiczny potencjał, określony w dyrektywie 2000/60/WE, danych wód, z wyjątkiem negatywnego wpływu, do którego odnosi się art. 4 ust. 7 wspomnianej dyrektywy, lub
 - (ii) stan ochrony danych wód morskich, określony w dyrektywie 2008/56/WE, o ile dane aspekty stanu ochrony środowiska morskiego nie są już uwzględnione w ramach dyrektywy 2000/60/WE;”
2. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do spełnienia wymogów powyższego ustępu w ciągu jednego roku od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Państwa członkowskie bezzwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

²⁵ Dz.U. L 154 z 30.4.2004, s. 56.

Artykuł 38
Postanowienia przejściowe

Operatorzy instalacji w pełni przestrzegają przepisów niniejszego rozporządzenia w ciągu dwóch lat od dnia jego wejścia w życie, z następującymi wyjątkami:

- a) operatorzy instalacji innych niż wydobywcze, którzy zawarli umowę, ale nie rozpoczęli jeszcze działań w miejscu działalności, w pełni przestrzegają przepisów niniejszego rozporządzenia w ciągu jednego roku od dnia jego wejścia w życie lub wcześniej, na podstawie porozumienia z właściwym organem;
- b) operatorzy planowanych instalacji w pełni przestrzegają przepisów niniejszego rozporządzenia, chyba że uzgodniono inaczej z właściwym organem, lecz w każdym razie nie później niż w ciągu jednego roku od dnia jego wejścia w życie;
- c) operatorzy odwiertów w pełni przestrzegają przepisów niniejszego rozporządzenia w ciągu trzech miesięcy od dnia jego wejścia w życie lub wcześniej, na podstawie porozumienia z właściwym organem.

Artykuł 39
Wejście w życie

1. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.
2. Niniejsze rozporządzenie jest wiążące w całości i obowiązuje bezpośrednio we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia [.....]

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Udział przedstawicieli społeczeństwa w procedurze wydawania zezwoleń zgodnie z dyrektywą 94/22/WE

1. Państwa członkowskie zapewniają:
 - a) poinformowanie społeczeństwa poprzez ogłoszenia publiczne lub za pomocą innych odpowiednich środków, takich jak media elektroniczne, jeżeli są dostępne, o wnioskach o zezwolenia złożonych do państwa członkowskiego, a także udostępnienie społeczeństwu odpowiednich informacji o takich wnioskach, w tym między innymi informacji o prawie do udziału, a także osobach, do których można zgłaszać uwagi lub pytania;
 - b) przedstawicielom społeczeństwa prawo do wyrażania komentarzy i opinii w momencie kiedy wszystkie opcje są jeszcze otwarte, przed podjęciem decyzji o udzieleniu zezwolenia;
 - c) należyte uwzględnienie w podejmowaniu takich decyzji wyników udziału przedstawicieli społeczeństwa;
 - d) dołożenie wszelkich starań, aby po przeanalizowaniu uwag i opinii wyrażonych przez przedstawicieli społeczeństwa poinformować społeczeństwo o podjętych decyzjach i ich przyczynach oraz o względach, na których oparto te decyzje, z uwzględnieniem informacji o procedurze uwzględnienia udziału społeczeństwa.
2. Należy określić rozsądne ramy czasowe, które zapewnią wystarczającą ilość czasu na poszczególne etapy konsultacji społecznych. Państwo członkowskie określa przedstawicieli społeczeństwa uprawnionych do udziału do celów określonych w pkt 1, w tym odpowiednie organizacje pozarządowe spełniające wszelkie wymogi nałożone na mocy prawa krajowego, takie jak np. organizacje promujące ochronę środowiska lub bezpieczeństwo eksploatacji złóż podmorskich.

ZAŁĄCZNIK II

Wymogi dotyczące dokumentów związanych z procedurą wydawania zezwoleń

1. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ BYĆ PRZEKAZANE W ZAWIADOMIENIU DOTYCZĄCYM PROJEKTU INSTALACJI WYDOBYWCZEJ

Zawiadomienie dotyczące projektu instalacji wydobywczej wymagane na mocy art. 9 zawiera przynajmniej następujące informacje:

- 1) nazwa i adres operatora instalacji;
- 2) opis procesu zastosowanego w trakcie prac projektowych, wykorzystanych norm, a także wariantów projektu, które powstały w wyniku zastosowania tego procesu;
- 3) opis wybranej koncepcji projektu w powiązaniu ze scenariuszami dotyczącymi poważnych zagrożeń dla danej instalacji i jej lokalizacji, a także opis podstawowych elementów kontroli ryzyka;
- 4) potwierdzenie, że wybrana koncepcja ogranicza ryzyko poważnych zagrożeń w stopniu możliwym do przyjęcia;
- 5) opis instalacji i warunków panujących w przewidywanej lokalizacji;
- 6) opis rodzajów działań, jakie mają być przeprowadzone w związku z poważnymi zagrożeniami;
- 7) ogólny opis systemu zarządzania bezpieczeństwem, dzięki któremu zapewniona zostanie efektywność planowanych środków kontroli ryzyka wystąpienia poważnych zagrożeń, w tym opis wybranego systemu niezależnej weryfikacji.

2. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ BYĆ PRZEKAZANE W SPRAWOZDANIU DOTYCZĄCYM POWAŻNYCH ZAGROŻEŃ DLA INSTALACJI WYDOBYWCZEJ

Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń dla instalacji wydobywczej wymagane na mocy art. 10 zawiera przynajmniej następujące informacje:

- 1) opis, w jaki sposób uwzględniono odpowiedzi właściwego organu na zawiadomienie dotyczące projektu;
- 2) podsumowanie udziału pracowników w pracach na sprawozdaniem dotyczącym poważnych zagrożeń;
- 3) opis instalacji i powiązanej infrastruktury, a także wszystkich przyłączonych do niej elementów, w tym odwiertów;
- 4) potwierdzenie, że zidentyfikowano wszystkie poważne zagrożenia, oszacowano prawdopodobieństwo ich wystąpienia oraz ich skutki, a także potwierdzenie, że środki kontroli

są wystarczające, aby ograniczyć ryzyko zdarzeń związanych z poważnymi zagrożeniami dla ludzi i środowiska w stopniu możliwym do przyjęcia;

- 5) szczegółowe informacje o planowanych rodzajach działalności niosącej ze sobą ryzyko wystąpienia poważnych zagrożeń, a także o maksymalnej liczbie osób, które mogą przebywać na instalacji w dowolnym momencie;
- 6) szczegółowe informacje o obiekcie i o ustaleniach zapewniających kontrolę odwiertu, bezpieczeństwo procesów, izolowanie substancji niebezpiecznych, zapobieganie pożarom i wybuchom, ochronę pracowników przed substancjami niebezpiecznymi oraz ochronę środowiska przed zdarzeniem związanym z poważnym zagrożeniem w jego początkowej fazie (zgodnie z wewnętrznym planem działania na wypadek awarii spełniającym wymogi określone w załączniku V);
- 7) szczegółowe informacje o ustaleniach obejmujących ochronę osób na platformie przed poważnymi zagrożeniami oraz zapewnienie bezpiecznej ewakuacji i ratunku, a także utrzymanie działania systemów kontroli mających na celu zapobieganie uszkodzeniu instalacji i szkodom dla środowiska w razie ewakuacji całego personelu;
- 8) odpowiednie kodeksy, normy i wytyczne zastosowane przy budowie instalacji oraz przy oddaniu jej do eksploatacji;
- 9) informacje o systemie zarządzania bezpieczeństwem w kontekście systemów działania, konserwacji, modyfikacji i weryfikacji, w tym główne ograniczenia operacyjne instalacji, które mają być kontrolowane przez system zarządzania;
- 10) informacje dotyczące systemu weryfikacji wymagane na mocy pkt 2 części 5 niniejszego załącznika;
- 11) wszelkie inne istotne informacje, dotyczące na przykład sytuacji, w której dwie instalacje lub ich większa liczba działają łącznie w sposób, który wpływa na poważne zagrożenia, jakie może stwarzać jedna z tych instalacji lub wszystkie instalacje;
- 12) informacje istotne w kontekście wymogów niniejszego rozporządzenia uzyskane zgodnie z innymi obowiązującymi unijnymi przepisami prawnymi, zwłaszcza z dyrektywami 92/91/WE i 85/337/EWG;
- 13) opis elementów środowiska, które będą znacznie narażone na negatywne skutki, ocena zidentyfikowanych potencjalnych skutków dla środowiska, obejmujących w szczególności wycieki zanieczyszczeń do środowiska, oraz opis środków technicznych i innych niż techniczne przewidzianych w celu zapobiegania takim wyciekom oraz ograniczania i niwelowania ich, takich jak np. monitorowanie.

3. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ BYĆ PRZEKAZANE W SPRAWOZDANIU DOTYCZĄCYM POWAŻNYCH ZAGROŻEŃ DLA INSTALACJI INNEJ NIŻ WYDOBYWCZA

Sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń dla instalacji innej niż wydobywcza wymagane na mocy art. 11 zawiera przynajmniej następujące informacje:

- 1) nazwa i adres operatora instalacji;
- 2) podsumowanie udziału pracowników w pracach na sprawozdaniem dotyczącym poważnych zagrożeń;
- 3) opis instalacji, a w przypadku instalacji ruchomej, szczegółowe informacje o sposobach przemieszczania jej pomiędzy lokalizacjami i o systemie mocowania;
- 4) szczegółowe informacje o rodzajach działalności niosącej ze sobą ryzyko wystąpienia poważnych zagrożeń, jakie można prowadzić na instalacji, a także o maksymalnej liczbie osób, które mogą przebywać na instalacji w dowolnym momencie;
- 5) potwierdzenie, że zidentyfikowano wszystkie poważne zagrożenia, oszacowano prawdopodobieństwo ich wystąpienia oraz ich skutki, a także potwierdzenie, że środki kontroli są wystarczające, aby ograniczyć ryzyko zdarzeń związanych z poważnymi zagrożeniami dla ludzi i środowiska w stopniu możliwym do przyjęcia;
- 6) szczegółowe informacje o obiekcie i o ustaleniach zapewniających kontrolę odwiertu, bezpieczeństwo procesów, izolowanie substancji niebezpiecznych, zapobieganie pożarom i wybuchom, ochronę pracowników przed substancjami niebezpiecznymi oraz ochronę środowiska przed zdarzeniem związanym z poważnym zagrożeniem w jego początkowej fazie (zgodnie z wewnętrznym planem działania na wypadek awarii spełniającym wymogi określone w załączniku V);
- 7) szczegółowe informacje o ustaleniach obejmujących ochronę osób na platformie przed poważnymi zagrożeniami oraz zapewnienie bezpiecznej ewakuacji i ratunku, a także utrzymanie działania systemów kontroli mających na celu zapobieganie uszkodzeniu instalacji i szkodom dla środowiska w razie ewakuacji całego personelu;
- 8) odpowiednie kodeksy, normy i wytyczne zastosowane przy budowie instalacji oraz przy oddaniu jej do eksploatacji;
- 9) potwierdzenie, że zidentyfikowano wszystkie poważne zagrożenia w odniesieniu do działań, jakie instalacja może prowadzić, oraz potwierdzenie, że ograniczono ryzyko zdarzeń związanych z poważnymi zagrożeniami dla ludzi i środowiska w stopniu możliwym do przyjęcia;
- 10) szczegółowe informacje o ograniczeniach środowiskowych, meteorologicznych i wynikających z charakteru dna morskiego, które mogą wpływać na bezpieczeństwo działalności, a także informacje o ustaleniach dotyczących identyfikacji ryzyka wynikającego z charakteru dna morskiego i z zagrożeń istniejących w środowisku morskim, takich jak rurociągi i systemy cumowania sąsiadujących instalacji;

- 11) informacje o systemie zarządzania bezpieczeństwem w kontekście systemów działania, konserwacji i modyfikacji;
- 12) informacje dotyczące systemu weryfikacji wymagane na mocy pkt 2 części 5 niniejszego załącznika;
- 13) wszelkie inne istotne informacje, dotyczące na przykład sytuacji, w której dwie instalacje lub ich większa liczba działają łącznie w sposób, który wpływa na poważne zagrożenia, jakie może stwarzać jedna z tych instalacji lub wszystkie instalacje;
- 14) opis elementów środowiska, które będą znacznie narażone na negatywne skutki, ocena zidentyfikowanych potencjalnych skutków dla środowiska, obejmujących w szczególności wycieki zanieczyszczeń do środowiska, oraz opis środków technicznych i innych niż techniczne przewidzianych w celu zapobiegania takim wyciekom oraz ograniczania i niwelowania ich, takich jak np. monitorowanie.

4. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ BYĆ PRZEKAZANE W ZAWIADOMIENIU O EKSPLOATACJI ODWIERTU

Zawiadomienie o eksploatacji odwiertu wymagane na mocy art. 13 zawiera przynajmniej następujące informacje:

- 1) nazwa i adres operatora odwiertu;
- 2) nazwa instalacji, która zostanie zastosowana, oraz nazwa jej właściciela;
- 3) szczegółowe informacje identyfikujące odwiert, a także informacje na temat powiązań z innymi odwiertami lub inwestycjami;
- 4) informacje o programie prac na odwiercie, w tym o okresie jego działalności, o weryfikacji zabezpieczeń chroniących przed utratą kontroli nad odwiertem, a także o planowanym statusie odwiertu po zakończeniu działalności;
- 5) wszelkie informacje dotyczące urządzeń zabezpieczających, które mają być zastosowane i które nie zostały opisane w aktualnym sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń dla instalacji;
- 6) ocena ryzyka zawierająca opis:
 - a) szczególnych zagrożeń związanych z eksploatacją odwiertu,
 - b) zagrożeń podpowierzchniowych,
 - c) wszelkich działań na powierzchni lub pod powierzchnią wody, które potencjalnie wiążą się z poważnymi zagrożeniami,
 - d) odpowiednich środków kontroli;

- 7) szczegółowe informacje o projekcie odwiertu, w tym o zabezpieczeniach chroniących przed utratą kontroli nad odwiertem (urządzenia, płyny wiertnicze i cement itp.), o kontroli kierunku trasy odwiertu i o ograniczeniach dotyczących bezpiecznej działalności zgodnie z oceną ryzyka;
- 8) szczegółowe informacje o konfiguracji odwiertu na koniec działalności, tj. o tym czy jest on trwale lub tymczasowo wyłączony, oraz czy jest gotowy do przyszłego wykorzystania;
- 9) w przypadku istniejących odwiertów, istotne informacje o historii i stanie odwiertu;
- 10) w razie zmiany złożonego wcześniej zawiadomienia o eksploatacji odwiertu, szczegółowe informacje umożliwiające pełną aktualizację zawiadomienia;
- 11) jeżeli odwiert ma być eksploatowany przy pomocy instalacji innej niż wydobywcza, następujące informacje dodatkowe:
 - a) szczegółowe informacje o warunkach meteorologicznych, o stanie środowiska morskiego i o stanie dna morskiego w lokalizacji, w tym o wszelkich przeszkodach fizycznych, takich jak np. rurociągi,
 - b) szczegółowe informacje o warunkach środowiskowych, które uwzględniono w wewnętrznym planie działania na wypadek awarii instalacji,
 - c) szczegółowe informacje o postanowieniach dotyczących mechanizmu reagowania na wypadek awarii, w tym w razie poważnego wypadku zagrażającego środowisku, które nie zostały uwzględnione w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń, oraz
 - d) opis sposobu koordynacji systemów zarządzania operatorem odwiertu i właściciela instalacji w celu zapewnienia ciągłej skutecznej kontroli poważnych zagrożeń;
- 12) oświadczenie dotyczące niezależnej kontroli odwiertu wymagane na mocy pkt 1 części 5 niniejszego załącznika;
- 13) informacje istotne w kontekście wymogów niniejszego rozporządzenia uzyskane zgodnie z innymi obowiązującymi unijnymi przepisami prawnymi, zwłaszcza z dyrektywami 92/91/WE i 85/337/EWG.

5. KWESTIE ZWIĄZANE Z SYSTEMEM WERYFIKACJI

1. Niezależna strona trzecia spełnia następujące wymogi związane z niezależnością od operatora instalacji lub operatora odwiertu:
 - a) funkcja tej osoby nie wymaga, aby analizowała ona jakikolwiek aspekt elementu kluczowego dla bezpieczeństwa obiektu, w pracach nad którym osoba ta wcześniej uczestniczyła lub w przypadku którego osoba ta mogłaby być nieobiektywna;
 - b) osoba ta jest wystarczająco niezależna od systemu zarządzania odpowiedzialnego obecnie lub w przeszłości za jakikolwiek aspekt elementu niezależnego systemu weryfikacji lub

kontroli odwiertu, aby zapewnić swoją obiektywność w trakcie pełnienia funkcji przyznanych jej w ramach systemu;

2. Niezależna strona trzecia spełnia następujące wymogi w zakresie kompetencji:
 - a) kompetencje techniczne, w tym pracownicy posiadający odpowiednie kwalifikacje, w odpowiedniej liczbie i o odpowiednim doświadczeniu;
 - b) odpowiedni przydział zadań przez operatora pracownikom mającym kwalifikacje do ich realizacji;
 - c) odpowiednie ustalenia dotyczące przepływu informacji pomiędzy operatorem a niezależną stroną trzecią;
 - d) niezależna strona trzecia posiada wystarczające uprawnienia nadane jej przez operatora w celu odpowiedniego pełnienia swoich funkcji;
3. Dla celów art. 13 ust. 3 istotna zmiana zawiadomienia o eksploatacji odwiertu obejmuje:
 - a) każdą zmianę potencjalnie naruszającą pierwotny cel planu odwiertu, w szczególności dotyczącą kontroli odwiertu i innych zabezpieczeń przed wpływem, a także ich weryfikacji;
 - b) każdą istotną zmianę dotyczącą obiektu lub urządzeń, systemu zarządzania lub operatora odwiertu, zgłoszoną zgodnie z częścią 4 załącznika II;
 - c) każdą zmianę oceny ryzyka, w tym spowodowaną warunkami, jakie wystąpiły w trakcie eksploatacji odwiertu.

Istotne zmiany powinny być zgłaszane niezależnemu rzeczoznawcy ds. weryfikacji odwiertów w celu przeprowadzenia przez niego dalszej weryfikacji, a o wynikach dalszej weryfikacji należy zawiadomić właściwy organ.
4. Zawiadomienie o eksploatacji odwiertu zawiera oświadczenie niezależnego rzeczoznawcy ds. weryfikacji odwiertów potwierdzające, że ocena ryzyka dotycząca projektu odwiertu i zabezpieczenia chroniące przed utratą kontroli są odpowiednie dla wszystkich przewidywanych warunków i okoliczności.
5. W przypadku eksploatacji instalacji sprawozdanie dotyczące poważnych zagrożeń obejmuje:
 - a) oświadczenie niezależnego rzeczoznawcy ds. weryfikacji odwiertów potwierdzające, że rejestr elementów kluczowych dla bezpieczeństwa i system ich utrzymania, opisane w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń, są lub będą odpowiednie;
 - b) opis systemu weryfikacji, w tym opis wyboru niezależnych rzeczoznawców ds. weryfikacji odwiertów oraz sposobów weryfikacji dobrego stanu i kondycji technicznej elementów kluczowych dla bezpieczeństwa i danego obiektu w ramach systemu;

- c) środki wymienione w pkt 5 lit. b) obejmują niezbędną kontrolę i testy elementów kluczowych dla bezpieczeństwa przeprowadzone przez niezależne i kompetentne osoby, weryfikację projektu, normy, certyfikacji lub innego systemu potwierdzenia zgodności z przepisami elementów kluczowych dla bezpieczeństwa, kontrolę prac będących w toku, zgłaszanie wszelkich przypadków braku zgodności z przepisami, a także wszelkie działania naprawcze podjęte przez operatora.

6. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ BYĆ PRZEKAZANE W ZWIĄZKU Z ISTOTNĄ ZMIANĄ DOTYCZĄCĄ INSTALACJI, W TYM W ZWIĄZKU Z USUNIĘCIEM INSTALACJI STAŁEJ

W przypadku wprowadzenia istotnych zmian na instalacji informacje, które mają być dostarczone właściwemu organowi zgodnie z art. 10 i 11, obejmują przynajmniej następujące informacje:

1. nazwa i adres operatora instalacji;
2. podsumowanie udziału pracowników w pracach na sprawozdaniem dotyczącym poważnych zagrożeń;
3. w przypadku istotnej modyfikacji, szczegółowe informacje umożliwiające pełną aktualizację złożonego wcześniej sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń i powiązanego z nim wewnętrznego planu działania na wypadek awarii instalacji, a także potwierdzenie, że ryzyko poważnych zagrożeń ograniczono w stopniu możliwym do przyjęcia;
4. w razie wycofania stałej instalacji wydobywczej z eksploatacji:
 - a) sposoby izolowania wszystkich substancji niebezpiecznych, a w razie odwiertów przyłączonych do instalacji, sposoby trwałego szczelnego oddzielenia odwiertów od instalacji i od środowiska,
 - b) opis ryzyka wystąpienia poważnych zagrożeń związanych z demontażem instalacji, całkowita liczba ludności narażona na szkodliwy wpływ oraz środki kontroli ryzyka,
 - c) ustalenia dotyczące reagowania w przypadku awarii mające na celu bezpieczną ewakuację i ratunek personelu, a także zapobieganie poważnym wypadkom, które mogą spowodować szkody dla środowiska.

7. INFORMACJE, KTÓRE MAJĄ BYĆ PRZEKAZANE W ZAWIADOMIENIU O DZIAŁALNOŚCI POŁĄCZONEJ

Zawiadomienie o działalności połączonej wymagane na mocy z art. 14 zawiera przynajmniej następujące informacje:

- 1) nazwa i adres operatora instalacji sporządzającego zawiadomienie;
- 2) jeśli w działalności połączonej uczestniczą inni operatorzy, ich nazwy i adresy wraz z potwierdzeniem ich zgody na treść zawiadomienia;

- 3) opis sposobu koordynacji systemów zarządzania instalacjami uczestniczącymi w działalności połączonej mającej na celu zmniejszenie ryzyka związanego z poważnym wypadkiem;
- 4) szczegółowe informacje o wszelkich urządzeniach, które mają być stosowane w związku z działalnością połączoną, lecz które nie zostały opisane w aktualnych sprawozdaniach dotyczących poważnych zagrożeń dla instalacji mających uczestniczyć w działalności połączonej;
- 5) podsumowanie oceny ryzyka przeprowadzonej przez wszystkich operatorów, którzy mają uczestniczyć w działalności połączonej, zawierające:
 - a) opis wszelkich działań prowadzonych w ramach działalności połączonej, które wiążą się z zagrożeniem mogącym spowodować poważny wypadek na instalacji lub wypadek związany z jej działalnością,
 - b) opis wszelkich środków kontroli ryzyka wprowadzonych w wyniku oceny ryzyka;
- 6) opis działalności połączonej i program prac, który zawiera przewidywane daty rozpoczęcia i zakończenia działalności połączonej, a także kopię umowy zawartej między operatorami uczestniczącymi w działalności połączonej.

ZAŁĄCZNIK III

Przepisy wprowadzane przez właściwe organy w celu regulacji działalności wiążącej się z poważnymi zagrożeniami

1. W celu wyznaczenia właściwego organu odpowiedzialnego za funkcje regulacyjne określone w niniejszym rozporządzeniu i dotyczące bezpieczeństwa i ochrony środowiska państwa członkowskie uwzględniają przynajmniej następujące kryteria:
 - a) ustalenia organizacyjne umożliwiające skuteczne pełnienie wszystkich zobowiązań nałożonych na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym ustalenia dotyczące regulacji kwestii bezpieczeństwa i ochrony środowiska w równorzędny sposób;
 - b) deklaracja w sprawie polityki uwzględniająca cele nadzoru i egzekwowania przepisów, a także sposób osiągnięcia przejrzystości, spójności, proporcjonalności i obiektywizmu przez właściwy organ w prowadzonej przez niego działalności regulacyjnej dotyczącej wydobywania ropy naftowej i gazu ziemnego ze złóż podmorskich. Właściwy organ informuje również wyraźnie społeczeństwo o podziale obowiązków między organem regulacyjnym a operatorem, w ramach którego operator ponosi główną odpowiedzialność za kontrolę ryzyka, a organ regulacyjny jest odpowiedzialny za sprawdzenie, czy podmiot gospodarczy ma odpowiednie środki, które potencjalnie zapewnią skuteczną kontrolę ryzyka wystąpienia poważnych zagrożeń;
 - c) deklaracja w sprawie strategii zawierająca opis funkcji właściwego organu, priorytety jego działań (na przykład w zakresie projektowania i eksploatacji instalacji, zarządzania integralnością oraz przygotowania i reagowania na wypadek awarii), a także sposób jego organizacji;
 - d) procedury operacyjne określające sposób, w jaki właściwy organ będzie sprawował kontrolę i egzekwował przepisy dotyczące obowiązków operatorów wynikających z niniejszego rozporządzenia, w tym sposób rozpatrywania, oceny i zatwierdzania sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń przez właściwy organ, sposób rozpatrywania zawiadomień o eksploatacji odwiertów oraz sposób ustalania częstotliwości kontroli środków kontroli ryzyka wystąpienia poważnych zagrożeń (w tym dla środowiska) w odniesieniu do danej instalacji lub danego rodzaju działalności;
 - e) procedury umożliwiające właściwemu organowi pełnienie funkcji przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, bez uszczerbku dla innych obowiązków, związanych na przykład z eksploatacją złóż ropy naftowej i gazu ziemnego na lądzie, oraz procedury umożliwiające realizację ustaleń obowiązujących na mocy dyrektywy 92/91/WE;
 - f) jeżeli w skład właściwego organu wchodzi dwie lub więcej agencji, formalna umowa określająca niezbędne mechanizmy wspólnych działań w ramach właściwego organu, w tym mechanizmy nadzoru ze strony kadry kierowniczej wyższego szczebla, a także mechanizmy monitorowania i przeglądów, wspólnego planowania i kontroli, podziału obowiązków dotyczących rozpatrywania sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń, wspólnych postępowań wyjaśniających, wewnętrznej wymiany informacji i sprawozdawczości zewnętrznej.

2. Aby zapewnić realizację powyższych ustaleń, państwa członkowskie wprowadzają odpowiednie przepisy, które zapewniają:
 - a) dostępność wystarczającej wiedzy specjalistycznej – wewnątrz lub na podstawie ustaleń zewnętrznych – do celów kontroli działań i prowadzenia postępowań wyjaśniających, prowadzenia działań związanych z egzekwowaniem przepisów, a także rozpatrywania sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń i zawiadomień;
 - b) w razie skorzystania z zewnętrznych źródeł wiedzy, pisemne wytyczne i nadzór wystarczające, aby zachować spójność podejścia, przy jednoczesnym zachowaniu pełnej odpowiedzialności przez wyznaczony prawnie właściwy organ zgodnie z niniejszym rozporządzeniem;
 - c) odpowiednie zasoby przeznaczone na organizację podstawowych szkoleń, organizację wymiany informacji, udostępnienie technologii, podróże i diety pracowników właściwego organu w związku z ich funkcjami regulacyjnymi, a także umożliwiające aktywną współpracę między właściwymi organami zgodnie z art. 27;
 - d) w stosownych przypadkach, zobowiązanie operatorów i/lub właścicieli instalacji do pokrycia kosztów poniesionych przez właściwy organ w wyniku pełnienia funkcji przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu;
 - e) realizację lub wspieranie badań, których przeprowadzenie jest niezbędne w związku z funkcjami pełnionymi przez właściwy organ na mocy niniejszego rozporządzenia;
 - f) składanie sprawozdań przez właściwy organ.
3. Procedury oceny sprawozdań dotyczących poważnych zagrożeń i zawiadomień, wewnętrznych planów działania na wypadek awarii i innych istotnych dokumentów uwzględniają:
 - a) analizę ilościową oceny ryzyka;
 - b) ocenę opinii operatora na temat istotnych danych dotyczących lokalizacji działalności;
 - c) ocenę zastosowanych norm technicznych i organizacyjnych;
 - d) ocenę rozwiązań technicznych;
 - e) ocenę ustaleń wprowadzonych przez operatora do celów zarządzania zmianami planów operacyjnych;
 - f) porównanie zastosowanych rozwiązań z rozwiązaniami wykorzystanymi w innych porównywalnych sytuacjach;
 - g) ocenę zgodności planów działania na wypadek awarii ze zidentyfikowanym ryzykiem;
 - h) ocenę ustaleń dokonanych przez operatora dotyczących wstrzymania działalności w przypadku wystąpienia ryzyka;

- i) ocenę dostępności urządzeń służących do reagowania w przypadku awarii i stosowności procedur zapewniających ich odpowiednie wykorzystanie.
4. Właściwe organy powinny być wyraźnie niezależne od wszelkich organizacji rządowych odpowiedzialnych za sponsorowanie przez przemysł, wydawanie zezwoleń lub pobór przychodów. Właściwy organ nie powinien zajmować żadnego stanowiska politycznego w odniesieniu do sektora wydobycia ropy naftowej i gazu ziemnego.

ZAŁĄCZNIK IV

Przepisy wprowadzane przez operatorów w celu zapobiegania poważnym wypadkom

1. W związku z wdrożeniem przez operatora polityki zapobiegania poważnym wypadkom i systemu zarządzania bezpieczeństwem zgodnie z art. 18 należy uwzględnić następujące kwestie:
 - a) politykę zapobiegania poważnym wypadkom należy opracować na piśmie i należy w niej uwzględnić ogólne cele i organizację kontroli zagrożeń poważnymi wypadkami, a także sposób zastosowania tych ustaleń na poziomie zarządu przedsiębiorstwa;
 - b) system zarządzania bezpieczeństwem należy zintegrować z ogólnym systemem zarządzania operatora, a także należy w nim uwzględnić strukturę organizacyjną, obowiązki, praktyki, procedury, procesy i zasoby służące ustaleniu i wdrożeniu polityki w zakresie poważnych zagrożeń.
2. System zarządzania bezpieczeństwem uwzględnia między innymi:
 - a) strukturę organizacyjną oraz role i obowiązki pracowników;
 - b) identyfikację i ocenę poważnych zagrożeń, prawdopodobieństwa ich wystąpienia i ich skutków;
 - c) uwzględnienie wpływu na środowisko w ocenie poważnych zagrożeń w ramach sprawozdania dotyczącego poważnych zagrożeń;
 - d) mechanizmy kontroli poważnych zagrożeń w czasie normalnej działalności;
 - e) zarządzanie zmianami;
 - f) planowanie i mechanizmy reagowania na wypadek awarii;
 - g) ograniczenie szkód dla środowiska;
 - h) monitorowanie wyników;
 - i) ustalenia dotyczące audytów i przeglądów.
3. Operatorzy zwracają szczególną uwagę na ocenę wymogów dotyczących niezawodności i integralności wszystkich systemów kluczowych dla bezpieczeństwa i dążą do tego, aby ich systemy kontroli i konserwacji umożliwiały osiągnięcie takiego poziomu integralności bezpieczeństwa.
4. Operatorzy gwarantują, że substancje niebezpieczne są przez cały czas zamknięte w rurociągach, na statkach lub w systemach przewidzianych do celów ich bezpiecznego przechowywania. Ponadto operatorzy gwarantują, że żadna pojedyncza awaria bariery izolującej nie spowoduje incydentu związanego z poważnym zagrożeniem.

5. Operatorzy zapewniają odpowiednie ramy monitorowania zgodności z wszystkimi właściwymi przepisami ustawowymi poprzez włączenie swoich obowiązków ustawowych dotyczących ochrony przed poważnymi zagrożeniami i ochrony środowiska do swoich standardowych procedur operacyjnych.
6. Operatorzy zwracają szczególną uwagę na rozwój i utrzymanie wyrazistej kultury bezpieczeństwa, która zapewni wysokie prawdopodobieństwo ciągłej bezpiecznej działalności między innymi dzięki:
 - a) intensywnej weryfikacji procesów;
 - b) nagradzaniu i docenianiu pożądaných zachowań;
 - c) regularnej ocenie możliwości i celów danej organizacji;
 - d) zachowaniu wysokich norm, będących jedną z kluczowych wartości w ramach przedsiębiorstwa;
 - e) wprowadzeniu formalnych systemów zarządzania i kontroli uwzględniających udział kadry kierowniczej wyższego szczebla i pracowników; oraz dzięki
 - f) zapewnieniu kompetentnych działań na wszystkich poziomach działalności.
7. Sektor współpracuje z właściwym organem w celu opracowania i wdrożenia priorytetowego planu opracowywania norm, wytycznych i zasad, które zapewnią stosowanie najlepszych praktyk w zakresie zapobiegania poważnym zagrożeniom i ograniczania skutków poważnych zagrożeń w przypadku ich zaistnienia. Kwestie wymagające uwzględnienia obejmują:
 - a) zwiększenie integralności odwiertów, urządzeń służących do kontroli odwiertów oraz zabezpieczeń, a także monitorowanie ich skuteczności;
 - b) zwiększenie ochrony bezpośredniej w systemach bezpieczeństwa procesów;
 - c) zwiększenie ochrony wtórnej ograniczającej skutki poważnego wypadku w jego początkowej fazie, w tym chroniącej przed wybuchem na odwiercie;
 - d) właściwe podejmowanie decyzji pod presją;
 - e) zarządzanie i nadzór nad działalnością związaną z poważnymi zagrożeniami;
 - f) kompetencje osób zajmujących główne stanowiska;
 - g) efektywne określenie ryzyka w kontekście zmieniających się warunków;
 - h) ocenę niezawodności systemów kluczowych dla bezpieczeństwa;
 - i) kluczowe wskaźniki wydajności dotyczące integralności systemów bezpieczeństwa;

- j) skuteczne włączenie systemów zarządzania bezpieczeństwem do działań operatorów, operatorów odwiertów, właścicieli platform wiertniczych i innych podmiotów uczestniczących w działalności połączonej.

ZAŁĄCZNIK V

Wymagania dotyczące przygotowania i reagowania na wypadek awarii

1. WEWNĘTRZNE PLANY DZIAŁANIA NA WYPADEK AWARII

1. Wewnętrzne plany działania na wypadek awarii powinny zawierać między innymi:

- a) imiona i nazwiska lub stanowiska osób upoważnionych do uruchamiania procedur reagowania na wypadek awarii oraz osoby kierującej wewnętrznymi działaniami w przypadku awarii;
- b) imię i nazwisko lub stanowisko osoby odpowiedzialnej za kontakty z organem odpowiedzialnym za zewnętrzny plan działania na wypadek awarii;
- c) wszystkie przewidywalne warunki lub zdarzenia, które mogą spowodować poważny wypadek, opisane w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń, do którego załączony jest plan:
- d) opis działań, jakie należy podjąć w celu kontrolowania tych warunków lub zdarzeń oraz w celu ograniczenia ich skutków do samej instalacji i jej strefy zamkniętej;
- e) opis dostępnych urządzeń i zasobów;
- f) ustalenia mające na celu ograniczenie ryzyka dla osób przebywających na instalacji, w tym ustalenia dotyczące sposobu nadawania wczesnego sygnału ostrzegawczego, a także działania, jakie osoby te mają podjąć po nadaniu wczesnego sygnału ostrzegawczego;
- g) ustalenia zapewniające koordynację działań z działaniami ratunkowymi opisanymi w sprawozdaniu dotyczącym poważnych zagrożeń, opisane na przykład w pkt 7 części 2 i pkt 7 części 3 załącznika II, tak aby zagwarantować duże szanse przeżycia osób przebywających na instalacji podczas poważnego wypadku;
- h) ustalenia dotyczące przekazania wczesnego sygnału ostrzegawczego o wypadku właściwym organom odpowiedzialnym za uruchomienie zewnętrznego planu działania na wypadek awarii, rodzaj informacji, które powinny być zawarte we wczesnym sygnale ostrzegawczym, a także ustalenia gwarantujące przekazanie bardziej szczegółowych informacji, gdy staną się one dostępne;
- i) ustalenia dotyczące szkoleń pracowników w zakresie obowiązków, jakie mają pełnić, oraz w razie potrzeby ustalenia dotyczące koordynacji tych szkoleń z podmiotami odpowiedzialnymi za zewnętrzne plany działania na wypadek awarii;
- j) ustalenia dotyczące koordynacji wewnętrznych działań na wypadek awarii z zewnętrznymi działaniami na wypadek awarii.

2. Operatorzy powinni przygotować wykaz dostępnych urządzeń, ustalić ich własność i lokalizację oraz określić sposób przewiezienia ich na instalację i sposób zastosowania ich na instalacji. W

wykazie należy wskazać środki, które zapewniają utrzymanie urządzeń i procedur w stanie zdatnym do użytku.

2. ZEWNĘTRZNE PLANY DZIAŁANIA NA WYPADEK AWARII

1. Zewnętrzne plany działania na wypadek awarii powinny zawierać między innymi:
 - a) imiona i nazwiska lub stanowiska osób upoważnionych do uruchamiania procedur reagowania na wypadek awarii oraz osoby kierującej zewnętrznymi działaniami w przypadku awarii;
 - b) ustalenia dotyczące odbioru wczesnych sygnałów ostrzegawczych o incydentach, a także powiązane procedury alarmowe i procedury wywoławcze;
 - c) ustalenia zapewniające zasoby niezbędne do realizacji zewnętrznych planów działania na wypadek awarii;
 - d) ustalenia gwarantujące udzielenie pomocy przy realizacji wewnętrznego planu działania na wypadek awarii, który dotyczy zdarzeń na instalacji i w strefie zamkniętej dookoła instalacji;
 - e) szczegółowy opis ustaleń dotyczących reagowania na wypadek awarii poza obiektem;
 - f) ustalenia zapewniające przekazanie osobom i organizacjom, które mogą być narażone na skutki wypadku, odpowiednich informacji i wskazówek związanych z wypadkiem;
 - g) ustalenia zapewniające przekazanie informacji służbom kryzysowym innych państw członkowskich i Komisji w razie poważnego wypadku, który może mieć skutki transgraniczne;
 - h) ustalenia gwarantujące ograniczenie negatywnych skutków dla fauny w regionach przybrzeżnych i w morzu, w tym w sytuacjach, gdy zwierzęta zanieczyszczone ropą naftową docierają do brzegu wcześniej niż faktyczny wyciek.
2. Organ ponoszący główną odpowiedzialność za działania w wypadku awarii powinien zapewnić:
 - a) wykaz dostępnych urządzeń, ustalenie ich własności i lokalizacji oraz określenie sposobu przewiezienia ich na instalację i sposobu zastosowania ich na instalacji;
 - b) opis środków, które zapewniają utrzymanie urządzeń i procedur w stanie zdatnym do użytku;
 - c) wykaz urządzeń będących w posiadaniu sektora, które mogą być udostępnione w przypadku awarii;
 - d) opis ogólnych ustaleń dotyczących postępowania w przypadkach awarii związanych z eksploatacją podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego, w tym opis kompetencji

i obowiązków wszystkich stron uczestniczących w działalności i organów odpowiedzialnych za przestrzeganie takich ustaleń;

- e) środki gwarantujące, że urządzenia, pracownicy i procedury są w ciągłej gotowości do działania.
3. W zewnętrznych planach działania na wypadek awarii wyraźnie sprecyzowana jest rola właściwych organów, organów reagowania, koordynatorów oraz innych podmiotów uczestniczących w działaniach na wypadek awarii, tak aby zagwarantować współpracę we wszystkich przypadkach wystąpienia awarii.
4. W ustaleniach należy uwzględnić poważne wypadki, które mogą przekroczyć możliwości państwa członkowskiego lub których skutki mogą wykroczyć poza jego granice, poprzez:
- a) udostępnienie planów sąsiadującym państwom członkowskim i Komisji;
 - b) sporządzenie transgranicznego wykazu aktywów dostępnych do celów reagowania, pozostających w posiadaniu sektora i poszczególnych krajów, a także przeprowadzenie wszystkich czynności niezbędnych w celu zapewnienia kompatybilności urządzeń i procedur między sąsiadującymi krajami i państwami członkowskimi;
 - c) określenie procedur zastosowania unijnego mechanizmu ochrony ludności (ustanowionego decyzją Rady 2007/779/WE);
 - d) organizację ćwiczeń transgranicznych dotyczących działań zewnętrznych w przypadku awarii.

ANEKS VI
Wymiana informacji i przejrzystość

1. Wspólny format sprawozdań do celu przekazywania danych dotyczących wskaźników odnoszących się do poważnych zagrożeń, który ma być opracowany przez Komisję zgodnie z art. 22 i 23, umożliwia porównywanie informacji między państwami członkowskimi i poszczególnymi operatorami.
2. Zgodnie z wymogami dotyczącymi sprawozdań określonymi w pkt 1 w sprawozdaniach uwzględnia się przynajmniej następujące informacje i dane:
 - a) informacje dotyczące niezamierzonego wycieku węglowodorów lub innych substancji niebezpiecznych, które uległy lub nie uległy zapłonowi;
 - b) informacje o utracie kontroli nad odwiertem, wymagające uruchomienia urządzeń kontroli odwiertu, lub informacje o awarii zabezpieczenia chroniącego odwiert, skutkującej koniecznością jego wymiany lub naprawy;
 - c) awaria głównego elementu systemu bezpieczeństwa procesów na instalacji;
 - d) istotna utrata integralności konstrukcyjnej, utrata ochrony przed skutkami pożaru lub wybuchu lub utrata stacji stabilizującej instalację ruchomą;
 - e) statki na kursie kolizyjnym lub faktyczne kolizje statków z morską instalacją wydobywczą;
 - f) wypadki śmigłowców na morskich instalacjach wydobywczych lub w ich pobliżu, lub na trasie do morskich instalacji wydobywczych;
 - g) wszelkie wypadki śmiertelne;
 - h) wszelkie przypadki obrażeń doznanych przez pięć lub więcej osób w czasie jednego wypadku;
 - i) wszelkie przypadki ewakuacji pracowników niepełniących kluczowych funkcji;
 - j) poważny wypadek mający wpływ na środowisko.
3. Informacje wymienione w pkt 2 obejmują zarówno fakty, jak i dane analityczne dotyczące wydobywania ropy naftowej i gazu ziemnego, oraz są jednoznaczne. Charakter dostarczonych informacji i danych umożliwia porównanie działalności poszczególnych operatorów nie tylko w ramach państwa członkowskiego, ale również w ramach całego sektora między państwami członkowskimi.
4. Celem zbierania i gromadzenia informacji wymienionych w pkt 2 jest zapewnienie wczesnych sygnałów ostrzegawczych dotyczących (dalszego) pogarszania się stanu bezpieczeństwa i stanu zabezpieczeń kluczowych dla środowiska, tak aby wdrożyć proaktywne działania naprawcze. Informacje powinny również określać ogólną skuteczność środków i mechanizmów kontroli wdrożonych przez poszczególnych operatorów i sektor jako całość, w szczególności w celu

zapobiegania zagrożeniom związanym z poważnymi wypadkami i w celu minimalizacji ryzyka dla środowiska.

5. W celu spełnienia wymogów art. 23 należy opracować uproszczony format ułatwiający publikację odpowiednich danych wymaganych na mocy pkt 2 i sporządzanie sprawozdań wymaganych na mocy art. 24 w taki sposób, aby były one dostępne dla społeczeństwa i aby ułatwiały porównywanie danych między poszczególnymi państwami.